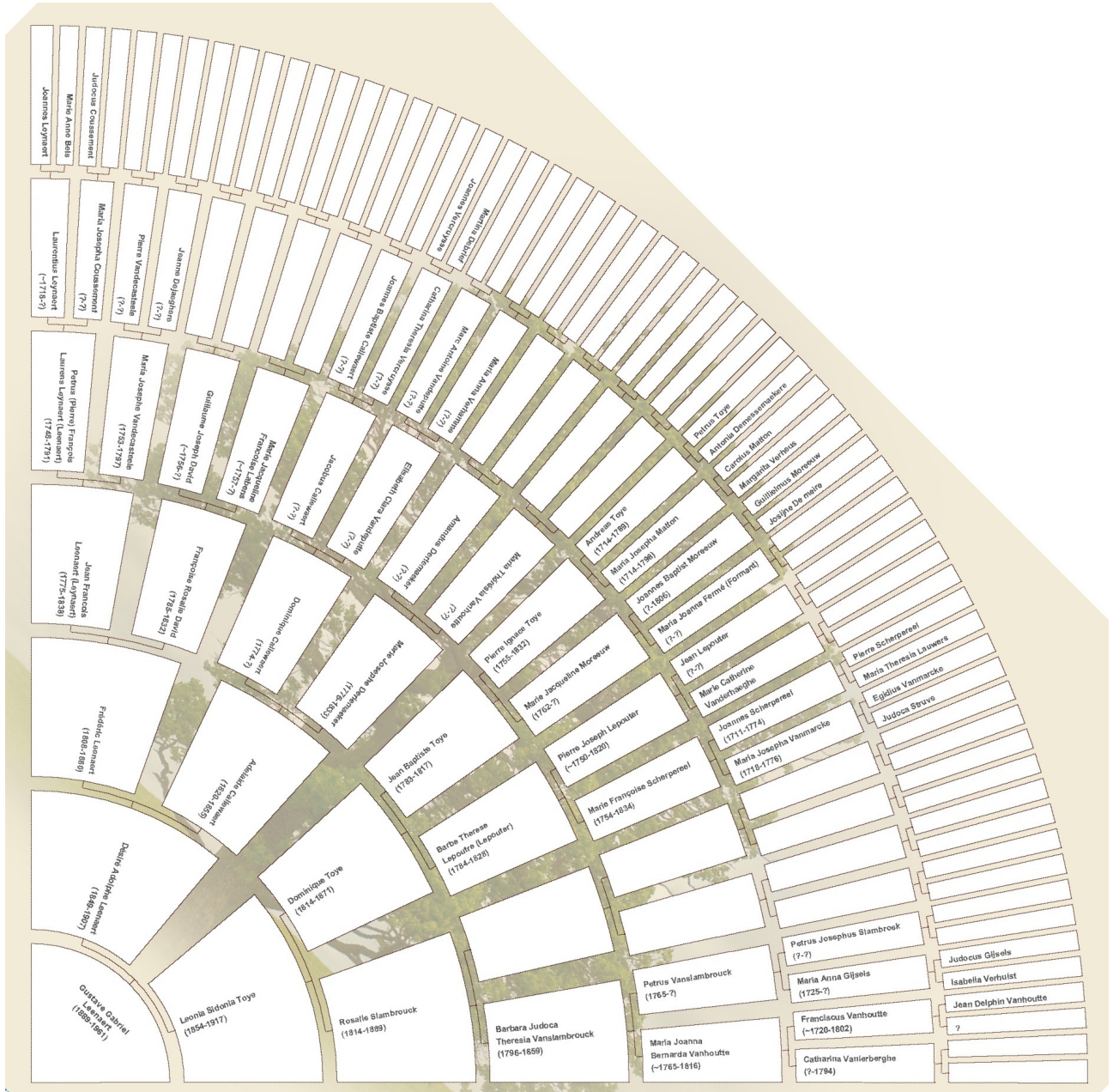

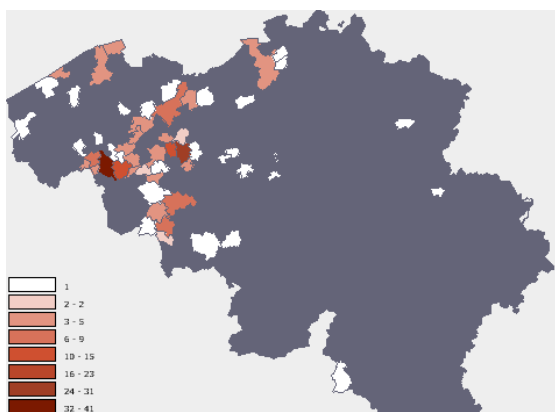
De Familie Leenaert

Bernard Vandeginste

2015

Algemeen

Over de oorsprong of betekenis van de naam is het redelijk gissen. Het Latijnse woord “leo” betekent *leeuw* en in het Germaans *hard*.

In België komt de familie Leenaert (peiling 1990 – 2000) vooral voor in de Leiestreek en verder langs de Schelde naar Antwerpen. Daarnaast is er een tak langs de Schelde in Henegouwen.

Andere schrijfwijzen zoals Linaert en Lienart komen eveneens voor in het Doornikse en Helkijn

Vroege vermeldingen van Leenaert

- De vroegste vermelding van een Leenaert (ook geschreven als Leynaert) is die van Catherine (Catharina) Leenaert¹ of Leynaert, geboren in 1495 te Merckeghem, thans N-Frankrijk. Een uitgebreide tak van Leenaert (of Leynaert) is vanaf de 16de eeuw tot heden gevestigd rond Cassel en Calais in Noord Frankrijk (het Houtland) (zie GeneaNet).

Een van die takken begint met een Pierre Leenaert², geboren in 1635 in St. Omer, Pas de Calais en overleden 15 april 1734 te Cassel. Hij was op 5 februari 1701 te Cassel gehuwd met Jeanne Catherine Preut. Zijn zoon Louis François Ignace was voiturier (voerder). In de 17de eeuw maakte N-Frankrijk deel uit van het Graafschap Vlaanderen (Christian Vantours, GeneaNet). Dit wijst erop dat de familie waarschijnlijk haar oorsprong kent in de streek tussen Poperinge en Atrecht (Arras).

- In 1540 is Catharina Leynaert geboren. Zij huwde met Franciscus Mahieu, geboren in 1534.
- Petronella Leynaert³ is gedoopt op 09-07-1614 te Esen en overleden op 01-06-1710 te Alveringem, dochter van Joannes Leynaert en Joanna Timmerman.

- Martin Leynaert is op 1 dec 1635 gehuwd met Catherine Vandale in de St.-Maartenskerk van Kortrijk (Klappers op huwelijken St.-Maartenskerk)
- Een bidprentje uitgegeven bij het overlijden van een Barabara -Theresia Leynaert geboren in 1796 te Wytshate, echtgenote van Ernestus Franciscus D'Hoine is gevonden op de onderstaande site. Meer bidprentjes van Leynaert's zijn te vinden op dezelfde site⁴
- De Gazette van Gend van 1793 vermeldt op pagina 94 het volgende:

¹ <http://gw0.geneanet.org/index.php3?b=aleroy62&lang=nl;pz=antoine;nz=leroy;ocz=0;p=catherine;n=leenaert>

² <http://www.meneboode.org/gene/dat3.htm#9>

³ <http://members.home.nl/familieburggraaf/genea/v05.htm>

⁴ http://www.bidprentjes.be/index.php?lang=Nld&p=search&i=4_554

Dat' er uyt'er hand te koop en is een huys Stede ende Erve gestaen en gelegen binnen deze Stad Gend ten voorhoofde in de Veldstraete houdende den Hoek van de Mode Naeystege en ter andere de Weduwe Brashart in huere gebruykt by **Martinus Leenaert**. De gene die daer toe gadinge hebben konnen hun adresseeren by den Notaris in Procureur Paulus Ryckaert woonende in de Bennestege.

- Een familie Leenaerts⁵ uit Tongeren voerde een wapenschild met een simpele voorstelling van een hert. De herkomst en betekenis van dit wapenschild zijn nog niet achterhaald.

De Kortrijkse Leenaert tak

In het boekje⁶ “Familie Leenaert” heeft Karel Lemaitre (echtgenoot van Marie-Louise Vanneste fa Emma Leenaert x Edouard Vanneste) al zijn opzoekingswerk naar de familie Leenaert samengevat en gepubliceerd. Het boekje begint bij de verste voorvader Joannes Leynaert, geboren omstreeks 1688, en bevat gegevens tot ver in de 20ste eeuw.

De Kortrijkse tak van onze familie is terug te traceren tot het eind van de zeventiende eeuw met **Joannes Leynaert**, die op 17 maart 1717 (de klappers op de huwelijken in de St.-Maartenskerk vermeldt 29 mei 1730 Blz 1129 of 1029) huwde met Marie Anne Bels. Dit gezin woonde in Kortrijk en had drie kinderen waaronder hun enige zoon **Laurentius Leynaert**, te Kortrijk geboren rond 1718.

De overlijdensakte van zijn jongste dochter Marie Catherine, die 94 jr werd, vermeldt:

Courtrai le 3 juillet 1822, acte de décès de Marie Catherine Leenaert.....sont comparus Ignace Wittebolle, agé de 51 ans, cordonnier, fils de la défunte, domicilié à Courtrai-dehors et Jean Descheenaeker, connaissance de la défunte, lesquels nous ont déclaré qu' aujourd' hui Marie Catherine Leenaert, née à Rollegem, agée de 94 ans, fileuse, fille de Jean Leenaert et de Marie Anne Bels, épouse de Jean Baptiste Wittebolle, fermier, est décédée en son demeure Porte Tournai 101 a Courtrai-dehors.

Een zoon van Laurentius, **Petrus Leynaert** werd geboren te Kortrijk op 21 september 1748 en is er overleden in 1791. De doopakte⁷ van Petrus Leynaert vermeldt:

*Kortrijk 21 septembris 1748
baptizatus est Petrus filius Laurenti Leynaert filius Joannis et Mariam Coussement, filiam Judoci; susceptores: Petrus David et Maria Joanna Leynaert*

Marie Jeanne Leynaert (jongste dochter van Laurentius), weduwe van Pierre Jean Matton, hertrouwde met Jean van Ooteghem, die de zoon is van Thomas Van Ooteghem en Maria Joseph Noppe. Frappant is dat deze Jean bij zijn huwelijk met Marie Leynaert weduwnaar was van Maria Joanna Vandeghinste, die ik tot nog toe niet heb kunnen plaatsen.

Een kleinkind van Marie Jeanne Leynaert, Petrus Romanus Matton, overleed als jonge soldaat in

⁵ <http://leenaerskris.haso-tech.be/stamboom/stamboom%20eerste%20generatie.pdf>

⁶ Familie Leenaert, Karel Lemaitre (VVF-Oostende II-3/822)

⁷ PR_G Kortrijk f^o4921

een ziekenhuis te Oudenaarde. Onder welke omstandigheden hij overleden is, is onbekend. Zijn overlijdensakte vermeldt:

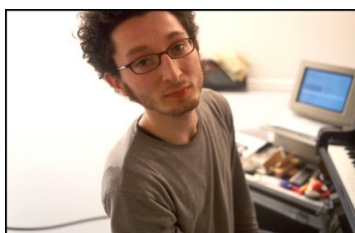
In het jaar achttien honderd vijf en dertig, den vijf en twintigsten der maend september, ten elfuren voor 's middags, voor ons Jan Contreras, Schepen der Stad Audenaerde, Provincie Oostvlaenderen, gemagtigden openbaren amptenaar van den Burgelijken Stand, bij besluit van de heer Burgemeester de dato derden Juny laest, zijn gekomen Jan Baptiste Depessemier, oud twee en vijftig jaeren, toezinder van het Burgerlijk hospitaal en Joseph Vossaert, oud vijf en dertig jaeren, ziekendiender in het zelve hospitaal, beyde woonende binnen Audenaerde, de gene ons hebben verklaert dat op den vier en twintigsten dezer maend ten elfuren 's avonds Pieter Romanus Matton, oud twee en twintig jaeren, soldaat bij het derde regiment, tweede compagnie, tweede bataillon jaegers te voet, geboren te Wevelghem, woonende te Kortrijk, jongman, zoon van Jan Baptiste Matton en van Marie Christine Vanhauwaert, is overleden in het gemeld hospitaal staande bij de Kerk van Sint Walburge binnen deze Stad en de verklaerders hebben met ons den tegenwoordigen act van overlijden naer er aen hen door voorlezing van was gedaen. geteekent: J.B. Depessemier, J. Vossaert en J. De Contreras. Voor gelijkvormig extract op ongezegeld papier kragtens het artikel 80 van het Burgerlijk Wetboek, afgelevert te eynde aen het gemeentebestuur van Wevelghem te worden overgezonden. Audenaerde de acht en twintigsten September achttien honderd vijf en dertig. De gemagtigden Schepen J. De Contreras, den secretaris Hilaire Dhont

Jean Francois Lyenaert (maar ook soms vermeld als Leenaert), zoon van Petrus is geboren te Kortrijk in 1785 en stierf er op 2 oktober 1838, 53 jaar oud. Zijn zoon Frederic voerde eenduidig de naam Leenaert. Yvonne Leenaert stamt in rechte lijn af van Joannes x Bels. De nakomelingen van Jean Francois woonden te Kortrijk, eerst op de Graanmarkt, daarna op het Wapenplein en later in de Plumstraat. Mijn grootvader Gustave bouwde later zijn woonst met atelier in de Veldstraat. Onze voorouders waren vooral (zelfstandige) vaklui zoals schoenmaker (Frédéric Leenaert 1808-1880), kleermaker (Jules Leenaert), garde excentrique (Victoor Leenaert), kelner (Jean Baptiste Leenaert). De vrouwen waren meestal kantwerksters of breisters. Sommige 'dienden' (dienstmeid).

Uit de volkstellingen blijkt dat naast de vele kinderen vaak ook nog andere leden van de familie in huis inwoonden. Désiré Adolphe Leenaert, schoenmaker, grootvader van mijn moeder Yvonne Leenaert, woonde met zijn 7 kinderen in de Plumstraat 108 (en daarvoor op het Wapenplein 4, Slachthuisstraat 37, Wandelingstraat 5) met op een gegeven moment nog een zus en een nicht (Hortance Adèle Leenaert) die weduwe geworden was van Jean Léonard Decaluwé.

Een tak van mijn betovergrootvader Frederic Leenaert heeft zich gevestigd in Roubaix alwaar nog steeds een grote Leenaert familie woont.

Bekende Leenaert verwanten en naamgenoten

- **Stefan Prins** (1979-) zoon van **Maureen Leenaert** (schoonzuster van een tweede nicht), is burgerlijk ingenieur, maar vooral hedendaags componist die gebruik maakt van geavanceerde computertechnieken en algorithmen. Hij verkreeg verschillende onderscheidingen en opdrachten van de Vlaamse overheid. (<http://www.stefanprins.be/eng/index.html>)

● **Ronny Leenaert** (1949-) (5de neef in de 1ste graad) – Meer dan dertig jaar leidde Ronny een dubbelleven: overdag was hij kok van Leopold III en prinses Liliane in Argenteuil en 's avonds stond hij (met zijn vrouw) achter de fornuizen van 't Hoveke. Tot hij in 2002 geveld werd door een trombose en een paar hartinfarcten. Zoon Olivier, die op dat moment stage liep in Frankrijk, werd teruggeroepen. Geen slechte keuze, want in 2004 werd Olivier uitgeroepen tot *Beste Juniorkok van België*. Olivier verkoos echter op eigen benen te staan en nam De Oude Notelaar in Roeselare over.

● Een gevalletje apart: **Mathilde Vanneste** (1841 – ?), 3e nicht van een zwager van mijn grootvader Gustave Leenaert, is een onwettig kind van Catherine Vanneste (1818-1890) die ze kreeg met een onbekende vader. Ze was toen 23 jaar oud. Mathilde is op 31-jarige leeftijd getrouwd met de 70-jarige dagloner Pierre François Taelman. Pierre Francois was bij zijn huwelijk amper een jaar weduwnaar. Uit zijn eerste huwelijk had hij zes kinderen waaronder een zoon, de kuiper Victor. Rosalie **Windels**, tak [Petrus Josephus Windels (? – 1784) x Barbara Theresia Geldhof (? – 1784)] uit Ingelmunster was trouwens de schoonmoeder van Victor.

Vijf jaar na haar huwelijk werd Mathilde weduwe, 36 jaar oud. Welke amoureuze verhouding zit daarachter?

● **Yves Leynaert**, accordeonist in N-Frankrijk (Cappelle la Grande) (bal musette, passo doble, tango,..).

Né le 31 mars 1948 à Killem dans le Nord de la France près de Dunkerque. A l'âge de 5 ans, son père lui offre un vieil accordéon comme cadeau et très vite, il est déjà en mesure de jouer par cœur en se fiant à son oreille, les chansons populaires des années 53. Remarquable qu'il était extrêmement doué, son père le présente à un professeur, Jean Marie Ameloot accordéoniste très imprégné des "Tony Murena" et "Gus Viseur" etc...

Il donne son premier concert à 12 ans, gagne plusieurs concours et devient champion de Belgique chez Emile Van Herck, compositeur de Retour de Liège, Bille de Billard, etc...

Au concours de l'UNAF (Union nationale des Accordéonistes de France) auquel ne participaient que les meilleurs, Yves y décroche la coupe dans la catégorie "Excellence".

Durant une quinzaine d'années, il donne des cours d'accordéon privés, qu'il doit abandonner pour se consacrer à des concerts de plus en plus nombreux. Il a participé à la Rencontre Européenne de l'Accordéon à Chartres, ainsi qu'à l'émission de Michel PRUVOT sur France 3.

Il fait partie des "grands" de l'Accordéon à l'aise aussi bien dans le style Musette que dans le style Jazzy.

Yves joue sur accordéon MIDI qu'il maîtrise d'ailleurs parfaitement ce qui lui laisse le loisir d'interpréter tous les genres de musique.

Avec son fils Jérôme, batteur, son épouse et ses musiciens, il fait le tour du Nord de la France et de la Belgique. "Retour des Flandres", "Fiesta Espagnole", "Valse à Evelyne", "Rêve de Tango", "Valse à gé-gé" sont quelques unes de ses compositions que vous pouvez écouter sur ses enregistrements CD et K7.

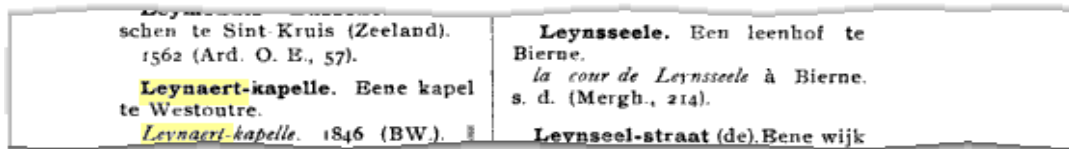
- **Jacques Leenaert** (1921 – 2004) uit Roubaix is een bekende Franse voetballer die uitkwam voor Roubaix⁸
- **Tobias Leenaert** Lic. Germaanse talen, is co-directeur en mede-oprichter (in 2004) van het Ethical Vegetarian Alternative (EVA), a vegetarian nonprofit funded by the regional Flemish government. Hij beheerst op dit moment de media met zijn “Veggie”dag in Gent, een dag waarop alle inwoners geen vlees zouden eten.
- **Laurence Leenaert** (1990) is een Kortrijkse modeontwerpster met het label LRNCE (2013). Zij is na haar studie aan de KASK (2012) te Gent geëmigreerd naar Marrakesh (Marocco).

Geestelijke tak van de familie

Onze familietak kent een paar geestelijken. Een broer van mijn grootvader, Gustave werd pater passionist (**Pater Kamiel**) en een zus van hem werd non bij de zusters van Sint-Vincentius a Paulo te Deinze (**Zr Amanda**). Pater Kamiel was een gevierd prediker voor (260 sermoenen) missies, (81 sermoenen) retraites en (260 sermoenen) tijdens triduüms (periode van Witte Donderdag tot Pasen).

Wetenswaardigheden

- De rekenstaten van de kerk van Esen (onder Diksmuide) vermelden een rekening uit 1662 van Pr. Leynaert, coster voor het stellen van horloge, orgelspelen en bedienen van de school. Uit een andere rekening uit 1662 blijkt dat grond (aarde) is aangeschaft wat erop wijst dat de lokalen slechts een aarden vloer hadden.
- Er staat (wellicht nog steeds) een kapel, de Leynaert-kapelle te Westoutre⁹

- Volgens onderstaand decreet¹⁰ gaf in 1815 een Heer Leynaert een klein stukje grond ten behoeve van de armen van Steenwerck. Later in 1821, schonk hij ook meubelen en andere goederen aan de armen van Thiennes.

N° 264. DÉCRET IMPÉRIAL qui autorise l'acceptation de 219 ares 90 centiares de terre rapportant annuellement 129 francs, offerts en donation par le Sr. Leynaert aux pauvres de Steenwerck, département du Nord. (Paris, 26 Mai 1815)

- Verschillende publicaties (Bulletins) vermelden een pastoor Leynaert, die kennelijk weerstand geboden heeft tegen de sluiting van de kerken. O.a. wordt vermeld dat tijdens de Franse revolutie een pastoor Leynaert te Cassel met stenen werd bekogeld en uit zijn kerk verdreven.¹¹ Dit zou

⁸ https://fr.wikipedia.org/wiki/Jacques_Leenaert

⁹ Woordenboek der toponymie van Westelijk Vlaanderen, Vlaamsch Artesie, het Land van den Hoek: de graafschappen Guines en Boulogne, en een gedeelte van het graafschap Ponthieu, Koninklijke Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde, W. Siffer, Drukker der Koninklijke Vlaamsche Academie, 1929

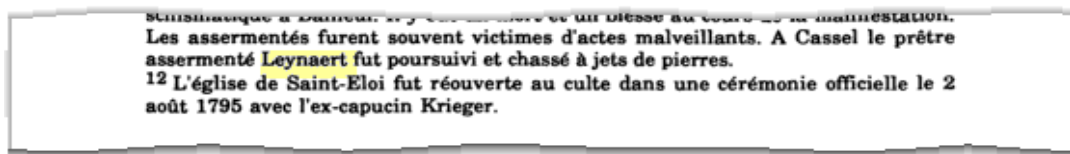
¹⁰ Bulletin des lois de la République français, Imprimerie Nationale, 1815, 6. ser. Princeton University, gedigitaliseerd op 11 sept 2008

¹¹ Les espaces révolutionnaires: actes du 114e congrès national des sociétés savantes, Paris, 1989

kunnen gaan om Léonard Leynaert die vermeld is in het Bulletin Comité flamand de France, 1906.
... y compris les prêtres « intrus », notamment Léonard Leynaert, moine du couvent de St-Laurent, près Steenvoorde, qui fut curé constitutionnel de Cassel ...

Een ander Bulletin vermeldt dat Léonard Leynaert in 1771 inderdaad een monnik was.

....En 1771, le P. Prieur s'appelait Léonard **Leynaert**. A cette époque le personnel du couvent comprenait huit pères....

Op 9 augustus 17xx wordt een (dezelfde?) pastoor Leynaert van Steenwerck aangehouden "manu militari" en ingesloten in de gevangenis van Hazebrouck, maar later kennelijk weer vrijgelaten. Het artikel gaat verder: Quels crimes a commis l'abbé **Leynaert** ? On a remarqué "une répugnance visible sur sa figure quand il a célébré le service à la mémoire de Louis XVII ". ...

- De vroegste vermelding van de "Straete Commende van Ingelmunster naer Hulste" in 1713 is die van een herberg genaamd "De Drie Koningen" (nr 5), uitgebaat door Leynaert Geeraert.
- In Muizen (bij Mechelen) is een August Leenaertsstraat.
- In Kortrijk werden de *voorwerpen bestemd tot de voeding en den onderhoud* van de gevangenen in de Kortrijkse gevangenis jaarlijks aanbesteed. Dit was ook het geval in 1887. Onder andere leverden familieleden Leenaert aan het gevang: Ch. Leenaert, eiers, melk en groensels voor 999 fr 80 ct en August Leenaert, Cantine voor 2.401 fr. De eerste is waarschijnlijk Charles Henri (1866-1947) of zijn vader Charles Louis (1846-1918) die groenselier waren in de Markesteenweg. De tweede is ons niet bekend.
- Tijdens de Tweede Wereldoorlog is een familie Leenaert (Matheus en Martha) uit Antwerpen gevlucht naar West-Vlaanderen en vond onderdak bij de familie Deraedt te Reningelst. Hiervan is een foto¹² bewaard gebleven. Kennelijk is er een Leenaert tak gevestigd in het Antwerpse.

De familie Vanneste

Door drie huwelijken is onze familietak Leenaert verwant met de grote Vlaamse families **Vanneste** en **Glorieux**

- Het eerste huwelijk is dat van **Emma Leenaert** (een zuster van mijn grootvader) met **Eduard Leo Vanneste** in 1913.

Deze Vanneste tak gaat terug tot Petrus Josephus Vanneste, geboren omstreeks 1630. Een van zijn kinderen, Joannes was poorter van Kortrijk. Een achterkleinkind van Joannes verbindt deze tak ook met de familie **Slosse**.

Haar zoon **Henri Jozef Vanneste** (1914-2000) zou een belangrijke rol spelen in het verzet tijdens WO II, waarop we uitgebreid terugkomen.

Genealoog Guus Van den Neste¹³ heeft vijf takken van de familie **Van den Neste** onderscheiden:

- de tak van Kortrijk die teruggaat tot 1310
- de tak van Eeklo die teruggaat tot 1600
- de tak van Lede die teruggaat tot 1660
- de tak van Herzele die teruggaat tot 1645 en tenslotte
- de tak van Kalcken die teruggaat tot 1580.

De tak waartoe Eduard Leo Vanneste (schoonbroer van mijn grootvader) behoort is door Guus Van den Neste wel in zijn stamboom opgenomen, maar niet verder als afzonderlijke tak benoemd. De Kortrijkse tak (Van de Neste) is door diverse huwelijken ook verwant met de familie Vandeginste.

- Het tweede huwelijk is dat van **Barbe Therese Vanneste** met Joseph Franciscus Everaert uit Kooigem in 1809. Een dochter van dit echtpaar, **Rosalie Everaert** trouwde in 1861 met Henri Liagre. De moeder van Henri was **Julie Glorieux**, een directe nakomelinge (9 generaties) van **Sire Jean Glorieux** (1456-1513). Sire Jean Glorieux was een officier aan het hof van Maria van Bourgondie (zie Markante Verwantschappen)

- Het derde huwelijk is dat van een andere zus van mijn grootvader **Bertha Celine Leenaert** (1874 - 1929) met **Theophiel Eduard Vanneste** (1873 - 1934), een zelfstandig meester boekbinder tevens compagnon van mijn grootvader, eveneens meester boekbinder.

Zijn zoon **Robert Vanneste** (1917-1975) (neef van mijn moeder) huwde met **Denise Debrabandere** (1921-1991) die een rechtstreekse afstammeling is van **Arent De Brabandere**, geboren omstreeks 1420 in de streek van Kortrijk en gehuwd met **Gilloote Vanden Gheinste**, geboren in 1421. Robert was bevriend met mijn vader die aldus mijn moeder heeft leren kennen.

Olivier werd in 1930 in Kortrijk geboren, maar verhuisde al in 1957 naar Brugge. In 1954 publiceerde hij samen met Guido Declercq het boek Structurele Werkloosheid. Dit werk vond ruime weerklank. Het theoretische deel werd zelfs in het economische verslag van de Verenigde Naties geciteerd. De publicatie werd als basisplan voor de economische heropstanding van West-Vlaanderen gebruikt. In 1967 promoveerde Vanneste tot doctor in de economische wetenschappen. Hij behaalde daarna diverse wetenschappelijke prijzen met zijn studie over het groeipoolconcept.

Op 28 september 1979 werd Vanneste benoemd tot gouverneur van West-Vlaanderen in opvolging

¹³ <http://www.van-den-neste.nl/>

van Leo Vanackere, die na een ambtsperiode van nauwelijks 79 dagen plots was overleden. Een zwarte bladzijde in Vannestes ambtsperiode was de ramp met de veerboot Herald of Free Enterprise op de vooravond van 6 maart 1987 waarbij 367 personen konden worden gered, maar waarbij ook 193 doden te betreuren vielen. Hij werd voor de manier waarop hij de reddingsactie leidde, door de Britse koningin Elisabeth op Buckingham Palace ontvangen en kreeg hij de titel van Knight Commander of the British Empire.

Na zijn ambtsneerlegging in 1997 werd Olivier Vanneste bestuurder van de KBC-bank en van de Katholieke Universiteit Leuven. Hij is ook voorzitter van de Medische Stichting Koningin Elisabeth en beheerder-penningmeester van het Europacollege.

Later werd hij buitengewoon hoogleraar aan de Katholieke Universiteit Leuven (KUL). Op 19 juli 2001 werd hem voor zijn verdiensten de persoonlijke titel van Baron toegekend. Olivier Vanneste werd in 1980 Ridder van 't Manneke uit de Mane' (Jan Schotte, zoon van een neef van de moeder van mijn vrouw Vera Schotte, werd in 1986 Ridder). 't Manneke uit de Mane', een volksalmanak voor Vlaanderen, verscheen voor het eerst in 1881 en werd uitgegeven door de 'Ridders metter Roode Lancie'. In 1964 verschijnt 't Manneke uit de Mane' opnieuw. In aansluiting hierop ontstaat de Ridderorde van 't Manneke uit de Mane' die de traditie van 'De Swighenden Eede' voortzet. Jaarlijks worden enkele verdienstelijke West-Vlamingen in de orde opgenomen. Een zekere Jozef Penninck (zie: Familie Pennynck), ambtenaar en heemkundige werd de eerste penningmeester van 't Manneke uit de Mane'.

Stamreeks van Yvonne Leenaert (Bernard Vandeginste)

Yvonne

Geb.: 24 sep 1920, Kortrijk
overl.:
geh.: 28 nov 1942 te Kortrijk met Albert
Vandeginste
ber. : huisvrouw

Mijn moeder, Yvonne werd als derde kind en eerste meisje geboren in een gezin van in totaal zes kinderen. Bij haar geboorte was haar oudste broer, Joseph 4 jaar en haar tweede broer 1 jaar oud. In die tijd woonde het gezin in de Pluimstraat 75, naast de boekbinderij van Callewaert, waar haar vader eerst leerling boekbinder was en daarna “maître”. Zijn grootvader Frédéric was na tweemaal eerder weduwnaar te zijn geworden met een Callewaert getrouwd. Beide families waren dus op de een of andere manier geparenteerd. Omstreeks 1923 verhuisde het gezin naar de Veldstraat. Haar vader Gustave en zijn zwager Theophiel Vanneste hadden de boekbinderij van Callewaert overgenomen en lieten in de Veldstraat twee woonhuizen in spiegelbeeld bouwen met daartussen een atelier voor de boekbinderij. Doordat een gedeelte van de vliezen na de geboorte van het zesde kind, Thérèse, achtergebleven waren overleed haar moeder Lucie Dispersyn op 45-jarige leeftijd in 1928. Mijn moeder was toen 7 jaar. Haar vader stuurde haar daarop naar het internaat van de Dames van St.- Niklaas in de Voorstraat te Kortrijk, alwaar haar tante Zr. Stanislas, zus van haar moeder, zich over haar ontfermde. Twee jaar later in 1930 hertrouwde haar vader met Celine Cottem. Voor mijn moeder brak een moeilijke tijd aan. Door de toenemende gezinslast - er zouden nog vier kinderen geboren worden - werd steeds meer beroep op haar gedaan voor hulp in het gezin. Dit was in groot contrast met de toch wel elitaire opvoeding in het internaat tot ergernis van haar stiefmoeder. Het verblijf in het internaat zorgde ook voor een verwijdering tussen haar en het nieuwe gezin met drie halfbroers en een halfzuster. Medio de dertiger jaren kwam ze weer thuis. Van haar stiefmoeder moest ze leren naaien bij haar (stief)tante Elza, die naaister was en vlakbij woonde in de Jan Breydellaan. Celine Cottem kon met haar luidruchtige driftbuien waarbij ze soms boos wegliep om uit te huilen bij een vriendin (Martha Piek) aan de overkant van de straat, niet tippen aan haar overleden moeder. Net 22 jaar oud zou ze midden in de oorlog het ouderlijk huis verlaten om te trouwen met Albert Vandeginste. De eerste twee jaar woonde echtpaar in bij de ouders van mijn vader in de Passionistenlaan 23, waarna ze het oorlogsgeweld ontvluchtten in Dottenijs (zie verder Albert Vandeginste)

Al haar kinderen zijn in de H.Hartkliniek in de Budastraat geboren, waarvan ik en Ignace in de oorlogstijd. Je kunt je nauwelijks voorstellen hoe dat in die tijd gegaan is. In de vroege ochtend van 12 november 1943 braken de vliezen, en liepen mijn ouders te voet van de Passionistenlaan naar de Budastraat. Halfweg kon mijn moeder bijna niet meer vooruit. Ze liepen verder door de Groeningestraat, rechtsaf over het kleine stenen Romaans brugje bij de Broeltorens zo verder naar de Budastraat. Het brugje, te smal voor militairen, was niet opgeblazen. Om 4 uur in de namiddag was ik geboren.

Hoogzwanger van haar tweede kind vertrok ze in oktober 1944 uit Dottenijs richting Kortrijk. De kinderwagen was volgestouwd met allerhande spullen die ze nodig hadden om in te kunnen trekken bij meme, kleren, doeken (luiers), hemdjies en “bracierekes” voor de kleine. Na een lange voettocht aangekomen op de grote baan van Doornik naar Kortrijk, mochten ze met de kinderwagen niet op de tram naar Kortrijk. Ze liepen verder, kilometers ver tot aan de afslag naar Walle. Op die tram naar Kortrijk mochten ze wel mee. Aan het Parc Saint-Georges, een franskiensclub die nog steeds

bestaat, stapten ze uit. Vandaar ging het verder naar de Passionistenlaan. Na zijn geboorte diende Ignace nog een extra week in de H.Hartkliniek te blijven. Een week woonden ze nog in de Passionistenlaan om daarna terug te lopen naar Dottenijs. Meme ging met hen mee om mijn moeder te helpen met het huishouden. Op de ochtend van 9 november 1944 werd Ignace, amper 3 weken oud, dood aangetroffen in zijn wiegje. Meme heeft het kindje afgelegd.

Gustave

geb.: 13 feb 1889, Kortrijk
overl.: 22 okt 1961, Kortrijk
geh.: 21 feb 1914 te Kortrijk Lucia Dispersyn
geh.: 24 mei 1930 te Kortrijk met Celine
Cottem
ber. : zelfstandige boekbinder

Grootvader, Gustave is als vijfde kind geboren in een gezin van negen kinderen dat woonde in de Pluimstraat 108 te Kortrijk. Zijn vader Désiré was schoenmaker. Zoals blijkt uit de volkstelling van 1876 woonden in het gezin van Désiré: Pauline Justine Leenaert (zus van Désiré) en Hortence Adèle, nicht van Désiré en weduwe van Jean Leonard Decaluwé. Doordat zijn 15-jaar oudere zus Bertha getrouwd was met een boekbinder, Theophyl Vanneste, ging Gustave bij hem in de leer in de boekbinderij. Een andere zus van hem, Augusta trouwde eveneens met een Vanneste, die wijkagent werd en later politie-inspecteur. Mijn grootvader had het geluk dat hij voor zijn militaire dienst uitgeloot werd zodat hij niet gemobiliseerd werd voor WO I. Bij het uitbreken van de oorlog trouwde hij, 25 jaar oud met Lucia Dispersyn die 6 jaar ouder was. Hoe hij in contact gekomen is met Lucia is een onderwerp van speculatie. Echter in de "Liste générale des brevetés de l'Imprimerie et de la Librairie. 1er Empire et Restauration." wordt rond 1830 Thérèse Dispersyn, weduwe Callewaert, genoemd als drukker en boekhandel te Kortrijk. Doordat zijn grootvader met een Callewaert getrouwd was, is het best mogelijk dat Gustave op die manier een dochter Dispersyn heeft leren kennen. In 1923 verhuisde het gezin van de Pluimstraat naar de Veldstraat. Mijn grootvader Gustave en zijn zwager Theophiel Vanneste hadden de boekbinderij in de Pluimstraat overgenomen. In de Veldstraat lieten ze twee woonhuizen in spiegelbeeld bouwen met daartussen een atelier voor de boekbinderij.

Het noodlot zou het gezin van mijn grootvader op verschillende manieren treffen. Eerst bleek de oudste zoon Joseph te lijden aan multiple sclerose (MS), die hem eerst veroordeelde tot een rolstoel en later tot zijn bed. Hij zou toch nog 44 jaar worden. Hun volgende zoon, Gerard bleef gemobiliseerd na het einde van zijn dienstplicht in 1939. Hij zou in mei 1940 krijgsgevangen gemaakt worden en pas twee jaar later naar huis terugkeren. Kort daarna werd hij verplicht tewerkgesteld op een boerderij bij Leipzig. De volgende zoon Antoine die slechts 17 was bij het uitbreken van de oorlog liet zich inlijven in het Duitse leger om te strijden aan het Oostfront. Gelukkig viel hij niet in Russische handen en kon hij naar België terugkeren. Hij werd veroordeeld tot 10 jaar gevangenis (waarvan hij er zes heeft uitgezeten) en verloor zijn burgerrechten. Gelukkig bleef het huis in de Veldstraat gespaard bij de bombardementen die vlakbij (Koemarkt) veel huizen verwoest hadden. Bij het overlijden van Theophiel Vanneste vlak na WO II, partner van Gustave in de boekbinderij, kwam zijn zoon Robert met zijn zus Bea in het huis rechts van het atelier wonen. Robert die tijdens WO II voor de BRT werkte en met de Duitsers had gecollaboreerd, begon er een kapperszaak. Ik herinner me nog dat ik en mijn vader ons haar bij hem lieten kappen. Een paar jaar later kon Joseph, de broer van Robert, het atelier dat ze erfden van hun vader, inkopen. De positie

van Gustave in de boekbinderij werd onhoudbaar en leidde tot een conflict en definitieve breuk.

Na de geboorte van Thérèse in 1927 bleek Lucia, die toen al 44 was, vrij snel weer tekenen van zwangerschap te vertonen. Niets was minder waar. Na een 7-tal maanden bleek dat zij leed aan een ernstige buikvliesontsteking doordat een deel van de nageboorte achtergebleven was. Men probeerde haar nog te redden door een chirurgische ingreep (Dr. Lauwers), een operatie die ze niet overleefde. Mijn grootvader vroeg zijn zuster Augusta bij hem in te komen wonen om het huishouden over te nemen. Met zes kinderen waaronder Therese, een baby van slechts een paar maanden, was dit bijna ondoenbaar, tenzij mijn moeder op kostschool gestuurd werd, hetgeen gebeurde. Binnen de twee jaar hertrouwde mijn grootvader met **Celine Cottem**, een 'oede joengerse dochter' van 36 jaar, die niet alleen de zorg van de zes kinderen op zich nam maar zelf ook nog vier kinderen kreeg.

Haar grootvader langs moeders kant, **Jean Henri Joseph Delhougne** (~1825 – 1881) was een commis uit Gent, die daar heel zijn leven heeft gewoond.

Geen van de kinderen uit het gezin van mijn grootvader hebben een voortgezette opleiding genoten. Gerard heeft al zijn jaren bij Barco gewerkt, Antoine was zilversmid, Rik de jongste werkte bij Opel in Antwerpen. De meisjes huwden met een metaalbewerker (Frans) en meubelmakers (Pierre en André) en mijn moeder huwde mijn vader, avoué en hoogst erudiet. Mijn grootvader zou (vrijwel) nooit bij mijn moeder over de vloer komen. Gerard kwam wekelijks bij ons de ziekenbondpenningen ophalen. Mijn grootvader overleed op 71-jarige leeftijd aan een herseninfarct. Celine verhuisde kort daarna naar de Vestingstraat 3. Haar dochter Cécile woonde naast haar op nummer 1. Celine zou na 12 jaar weduwschap overlijden op 79-jarige leeftijd. Zij was aanwezig toen we trouwden in 1965.

In Brugge vinden we een *Huis Cottem* aldus genoemd naar Charles-Joseph Cottem, de laatste bewoner van het huis tot 1912. Sindsdien is het huis een onderdeel van het Rijksarchief dat een samenvoeging is van het Huis Cottem, de Portiersloge en het Huis Vanden Abeele.

Desiree

geb.: 12 aug 1849, Kortrijk
overl.: 26 feb 1907, Kortrijk
geh.: 24 jun 1874 te Kortrijk met Leonie
Toye
ber. : schoenmaker

De volkstelling van 1866 vermeldt dat het gezin waarin Désirée opgroeide, woonde op het Wapenplein 4 te Kortrijk. Zijn vader Frédéric was schoenmaker. Het was er druk in het huis want Désirée had twee halfzusters en een halfbroer uit het eerste huwelijk van zijn vader. De tweede vrouw van zijn vader overleed kinderloos kort na haar huwelijk. Met zijn derde vrouw kreeg zijn vader nog drie kinderen waaronder Désirée. In 1866 woonden zij allemaal in het huis aan het Wapenplein.

Twee maanden na zijn huwelijk in 1874 verliet Désirée de stad Kortrijk. Waarschijnlijk verhuisde

hij naar Harelbeke waar zijn vrouw vandaan kwam. Later ging hij (met zijn gezin) wonen in de Pluimstraat 108 te Kortrijk. Ook daar was het druk in huis. Want naast de 7 kinderen, waaronder Gustave, woonde bij hen nog een zus, Pauline Justine en een nicht, Hortense Adèle van Désiré. De laatste was weduwe geworden van Jean Leonard Decaluwé. Toen Gustave geboren werd (7e kind van negen) woonde het echtpaar in de Wandelingstraat.

Zijn oudste dochter, Bertha Céline trouwde in 1903 met Theophile Vanneste, een boekbinder. Na hun huwelijk kwamen ze in de Pluimstraat 59 wonen. Voor Désirée was dit een goede gelegenheid om een van zijn zonen, in dit geval Gustave een goed vak te laten leren. Zijn tweede dochter, Augusta Pauline zou met Edouard Leo Vanneste trouwen, die zich van wijkagent tot inspecteur van politie zou opwerken. Na haar vroege dood zou Edouard Leo hertrouwen met een andere dochter van Désirée, Emma.

Voor de oudste zoon Victor Arthur werd een andere oplossing gezocht. Hij ging naar het juvenaat van de paters Passionisten waar hij de middelbare school doorliep, gevolgd door een priesteropleiding (volgens de burgerlijke stand was hij op 4/12/1903 ingeschreven in het ouderlijk huis in de Wandelingstraat). Dit geheel werd bekostigd door het klooster.

Zijn jongste zoon Aimé ging in dienst bij een apotheker, eerst als dienstknecht. Later zou hij hulp-apotheker (vermeld op de trouwakte van Gustave) worden. Zijn jongste dochter, Amanda ging naar het klooster van de Zusters van Sint-Vincentius a Paulo te Deinze.

Kortom, Désiré en Léonie hadden hun zaakjes goed voor elkaar en zorgden ervoor dat hun kinderen goed (veel beter dan zichzelf) terecht kwamen. Voor de opvoeding van de jongste kinderen stond Léonie er alleen voor. Immers, Désirée stierf vrij jong, slechts 57-jaar geworden. Zijn jongste kind die non zou worden was 13 jaar en de op één na jongste, Aimé was 16 jaar. Gustave was bij het overlijden van zijn vader slechts 18 jaar.

Agnes Adelheid Anne Leenaert (1920 -2014), kleindochter van Desiree, huwde met Joseph Frans Albert Hellin (1921 - 1989) geboren in Ekere. Door dit huwelijk zijn wij verwant met de bekende Kortrijkse families Baert en Adins.

Mijn betovergrootvader Dominique Toye (1814-1871) (schoonvader van mijn overgrootvader Désiré Leenaert) is tweemaal gehuwd geweest. Mijn overgrootmoeder Leonie Toye is geboren uit het tweede huwelijk van Dominique Toye met Rosalie Slambrouck (1814-1889). Daarvoor was hij gehuwd met Barbara Theresia Coucke (1813-1851). Zij overleed op 38-jarige leeftijd bij de bevalling van haar zevende doodgeboren kind. Willem Coucke, omstreeks 1560 geboren in Marke en buitenpoorter van Kortrijk, tevens directe voorvader van Barbara Theresia, is de stamvader van de uitgebreide Vlaamse familie Coucke¹⁴ met verschillende bijzondere familieleden, zoals Samuel Coucke¹⁵ (1833-1899) uit Brugge, een bekende glazenier en keramiekschilder.

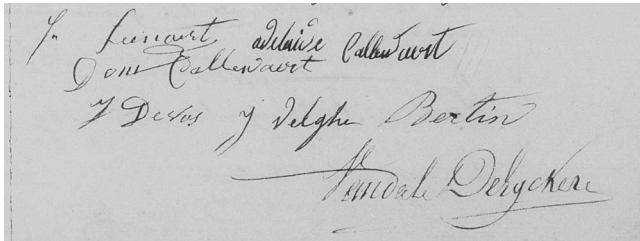
Een bekende naamgenoot van Leonie Sidonia Toye is Jan Toye (1948) eigenaar van de brouwerij Palm.

Pierre Jacques, een broer van Dominique Toye werd per decreet van 31 jan 1809 door Napoleon opgeroepen voor de militaire dienst als conscrit 103/1810. Hij vertrekt op 15 juli 1809 in een groep van 147 naar het 112e Linieregiment te Alexandrie. Dat die tocht niet zonder hindernissen was blijkt wel dat onderweg 3 soldaten werden opgenomen in een hospitaal en dat een milicien verdronk. 90 personen komen op 3 september 1809 aan, 53 deserteerden waaronder ook Pierre Jacques, op de dag van zijn vertrek ergens tussen Brugge en Roeselare. Hij meldt zich opnieuw vrijwillig en wordt daarom niet veroordeeld. Hij vertrekt voor de 2e keer twee weken later op 30 juli 1809 nu in een groepje van 3, opnieuw naar het 112e regiment en wordt er ingelijfd op 4 september 1809.

¹⁴ <http://www.coucke.net/index.htm>

¹⁵ http://nl.wikipedia.org/wiki/Samuel_Coucke#Gezin

Frédéric

geb.: 27 aug 1808, Kortrijk
overl.: 23 apr 1880 Kortrijk
geh.: 15 nov 1835 te Kortrijk met Virginie Vandenheede
geh.: 10 mei 1843 te Kortrijk met Virginie Desmet
geh.: 16 okt 1846 te Kortrijk met Adelaide Callewaert
ber. : zelfstandige schoenmaker
(Maître cordonnier - bottier)

Frédéric is de oudste van een klein gezin van drie kinderen. Hoewel zijn vader de naam “Leynaert” voert zien we deze naam in de trouw- en overlijdensaktes van zijn kinderen geschreven als “Leenaert”. Hiermee staat vast dat de verdere voorouders van onze stamreeks de naam “Leynaert” droegen.

Zijn vader Jean-François was een garçon brasseur (kelner) of domestique (knecht). Van de zus en broer van Frédéric weten we niet veel, alleen dat ze jonger waren en beide trouwden. De moeder van Frédéric stierf vrij jong toen ze 47 was in 1832. Frédéric was toen 24. Zes jaar later stierf zijn vader op 53-jarige leeftijd.

Als 27-jarige trouwde Frédéric in 1835 met Virginie Vandenheede. Hij was dan soldaat bij het 15e regiment infanterie van het Belgisch leger (na de onafhankelijkheid overgenomen van de Hollandse regimenten en hernummerd als 7de regiment met als standplaats Namen). Zijn huwelijksakte vermeldt namelijk dat zijn huwelijk toegestaan was door de kolonel van dit regiment (“mariage autorisé par le Colonel du dit régiment”). Of hij als infanterist meegedaan heeft aan de 10-daagse veldtocht tegen de binnengevallen legers van de Nederlanden in 1831 is niet bekend.

Met Virginie kreeg hij vier kinderen, twee zonen en twee dochters. In 1843 kwam Virginie te overlijden, slechts acht jaar getrouwd en vier kleuters achterlatend in de leeftijd van resp. 7, 4, 3 en 2 jaar. Zij werd slechts 34 jaar oud.

In hetzelfde jaar nog hertrouwde Frédéric met Virginie Desmet, die echter anderhalf jaar later kinderloos overleed in 1844. Frédéric zou het in 1846 nog eens proberen, dit maal met Adelaide Callewaert. Volgens hun trouwakte woonden beiden toen op (op hetzelfde adres?) de Graanmarkt te Kortrijk. Iets meer dan een jaar voor hun huwelijk zou Adelaide een dochter Mathilde krijgen, een onecht kind van Frédéric (gezien de geboortedatum kan het geen kind van Virginie geweest zijn). Meest voor de hand liggend is dat Frédéric toen (1845) op de Graanmarkt woonde en Adelaide bij hem is ingetrokken. Nadat ze een kind kreeg is ze met hem getrouwd. Vijf kinderen zouden ze krijgen waaronder de zonen Désirée, Jules en Victor. Volgens de volkstelling van 1866 woonde Frédéric op het Wapenplein 4 te Kortrijk.

De oudste zoon (uit het eerste huwelijk), Gustave zou op 27-jarige leeftijd overlijden in 1866. De beide dochters uit het eerste huwelijk, Eulalie en Léonie zouden dienstster worden. Volgens de volkstelling 1866 zou Mathilde in 1862 om onbekende reden vertrokken zijn naar Roubaix. Ze was toen pas 17 jaar oud. Mathilde stelt ons nog voor een tweede probleem. Zelf zou zij een (door de vader) niet-erkende zoon Juliaan-Gustave Leenaert gehad hebben, geboren op 21/1/1875. Stanislas Mattelaer, kandidaat notaris was benoemd tot voogd. De huwelijksakte van Juliaan met Aloda Deschuymerre verleden in 1895 vermeldt als adres Klakkaersreke te Kortrijk. Léonie verliet het Wapenplein in 1864 toen 23 jaar oud. Eulalie huwde in 1876 in Roubaix met de Franse voerman, Victor Delasalle. Jules werd kleermaker en vertrok toen hij 15 jaar was in 1867 vanuit het

¹⁶ <http://users.skynet.be/pol.toye/nederlands.htm>

Wapenplein naar Frankrijk, vanwaar hij na 14 jaar terugkwam op 29 aug 1881. Zoals we zien gingen tussen 1862 en 1867 drie kinderen het huis uit en overleed de oudste zoon.

Victor zou “garde excentrique¹⁷” worden en trouwde in 1877.

Volgens de volkstelling van 1856 woonde de weduwnaar Frederic op de Graanmarkt samen met Adile, een ongehuwde zus van zijn overleden vrouw, hetgeen in die tijd niet ongewoon was.

Volgens de volkstelling van 1866 zou Adile niet meeverhuisd zijn naar het Wapenplein. In elk geval is hij er niet mee getrouwd.

De connectie tussen de families Leenaert en Callewaert is in vele opzichten interessant. Mijn grootvader Gustave heeft begin 1900 de drukkerij/boekbinderij van een Callewaert overgenomen. In de “Liste générale des brevetés de l'Imprimerie de la Librairie, 1er Empire et Restauration” wordt Thérèse Dispersyn, weduwe Callewaert genoemd als drukker/boekbinder te Kortrijk rond 1830. Aangezien mijn grootvader naast de drukkerij Callewaert woonde in de Pluimstraat is het vrijwel zeker dat Lucie Dispersyn daar over de vloer kwam en aldus mijn grootvader heeft leren kennen.

Jean François

geb.: 1785, Kortrijk

overl.: 2 okt 1838, Kortrijk

geh.: 16 okt 1805 met Françoise Rosalie David

ber.: Garçon Brasseur, Domestique

Jean François groeide op in Kortrijk als oudste van een gezin van slechts 2(?) kinderen, de zonen van Petrus Leynaert en Maria Joseph Vandecasteele. Van dit gezin en zijn ouders weten we weinig. Beide ouders stierven jong op 43-jarige leeftijd. Zijn vader in 1791 en zijn moeder in 1797. Jean François was 6 jaar bij het overlijden van zijn vader en 12 jaar toen hij ook zijn moeder overleed. Wie er toen voor de twee kinderen gezorgd heeft is onbekend. Onder dit ongelukkige gesternte werd Jean François knecht cq kelner. Op 20-jarige leeftijd trouwde hij met Françoise Rosalie David, eveneens 20 jaar en afkomstig uit Marke. Zij zou 47 jaar oud in 1838 overlijden. Beide kinderen Frédéric en Leon Bernard waren toen nog vrijgezel (en woonden wellicht nog thuis). Volgens de volkstelling van 1814 in Kortrijk woonde hij op St.-Anna te Kortrijk. Volgens deze telling woonde hij er met zijn 4 kinderen: Virginie (8jr), Frederic (6 jr), Amelie (4jr) en Edouard (2jr). De ouders van zijn vrouw Guillaume David en Isabelle Labens woonden toen bij het gezin in (of omgekeerd woonde het gezin in het ouderlijk huis van zijn vrouw).

Zijn broer **Pierre Joseph** (1773 – 1848) was groenteboer met 10 kinderen. Meerdere nakomelingen waren groenteboer of trouwden met zonen of dochters van groenteboeren., waaronder zijn zoon Ferdinand (1812 – 1873), vader van Henri Julien (1839 – 1896), vader van Charles Henri (1866 – 1947) allemaal groenteboeren. Een ander kleinkind van Ferdinand, Adolphe Achilles (1884 – 1957) vader van Marcel Andreas (1928 – 1992).

Een dochter van Pierre Joseph, Adelaide (1814 – 1863) was tuinierster. Haar twee zonen Charles Louis Vanfleteren (1842 – 1914) en Gustave Hippolyte (1846 – ?) waren eveneens groenteboer. Een andere zoon van Pierre Joseph, Aloise Ignace (1826 – 1873) was groenteboer, die huwde met een dochter Vanfleteren.

Petrus

geb.: 21 sep 1748, Kortrijk

overl.: 25 okt 1791, Kortrijk

¹⁷ Dit is iemand die bij de Belgische Spoorwegen de wissels bedient

geh.: 6 aug 1771 met Marie Joseph
Vandecasteele
ber. : onbekend

Voor zover we konden nagaan kwam Petrus uit een gezin van slechts 3 kinderen, 2 meisjes en 1 jongen. Zijn doopakte vermeldt:

*Kortrijk 21 septembris 1748
baptizatus est Petrus filius Laurenti Leynaert filius Joannis et Mariam Coussement, filiam
Judoci; susceptores: Petrus DAVID et Maria Joanna Leynaert*

Waarschijnlijk heeft Petrus zijn gehele leven in Kortrijk gewoond en gewerkt. Hij trouwde met de 18-jarige Marie Joseph Vandecasteele. Zelf was hij 23. Wat zijn ouders voor de kost deden is onbekend. Zijn oudste zus Marie Jeanne is vrij oud geworden (71 jr). Zijn jongste zus Barbe Thérèse is slechts 63 jaar oud geworden. Bijzonder feit is dat zij zowel geboren is als gestorven in Wevelgem.

Ook hoe Petrus zijn kost verdiende is onbekend.

Laurentius

geb.: ~1718
overl.: ?
geh.: met Marie Josepha Coussement op?
ber. : ?

Laurentius groeide op in een gezin van tenminste drie kinderen. Hij was de oudste en had twee jongere zussen. Een van zijn zussen, Marie Catherine, spinster, zou met een landbouwer (fermier) trouwen en woonde in de Porte de Tournai 101 in Kortrijk-buiten. Van Laurentius weten we dat hij 3 kinderen kreeg, twee dochters en een zoon. Aangezien de oudste dochter geboren is in 1744 schatten we dat Laurentius moet geboren zijn rond 1724 of eerder. Ook over zijn vrouw weten we helemaal niets.

Joannes

Geb.: ~ 1688
Overl.: ?
Geh.: met Marie Anne Bels op 17 mrt 1717
Ber.: ?

Met Joannes Leynaert zijn we voorlopig aanbeland bij de stamvader van de Leenaert-familie. Joannes had drie kinderen, een zoon en twee dochters. Aangezien zijn jongste dochter Marie Catherine in 1728 in Rollegem geboren is, mogen we aannemen dat Joannes met zijn gezin aldaar woonachtig was.

Zijn echtgenote Marie Anne Bels, geboren op 3 februari 1697 te Kortrijk, groeide op als oudste van drie kinderen. Op 8-jarige leeftijd verloor ze haar moeder Antoinette Ganvale, die overleed kort na de geboorte van haar jongste zoon in 1705.

Haar vader Petrus Bels, geboren op 14 mei 1651 te Kortrijk, zorgde verder voor het gezin. Petrus Bels die 87 jaar oud werd, groeide op in een gezin van vier kinderen. Van zijn ouders Jacobus Bels en Catharina Planckaert hebben we geen gegevens.

De buitenring van de kwartierstaat (stamoudsten)

Op de buitenring van de (cirkeldiagram van de) kwartierstaat liggen onze verste directe voorouders zowel in de vrouwelijke als in de mannelijke lijn. Uitgaande van deze stamoudsten kan men op de site een (beperkt) overzicht laten aanmaken van alle nakomelingen van een gekozen stamoude.

Stamoude van de Familie leenaert

De stamboom bevat een aantal familietakken **Leenaert**. Stamoude van onze tak is **Joannes leynaert** (~1688-?) x Marie Anne Bels (1697-?) uit het Kortrijkse

Uiteinden van de kwartierstaat (stamouders)

(*) is het aantal namen vanaf Yvonne Leenaert excl Leenaert

Judocus Coussement (~1690 - ?) x ? streek onbekend
Pierre Vandecasteele (? - ?) x Jeanne Dejaeghere (? - ?) uit Kortrijk
Guillaume Joseph David (~1756 - ?) x Marie Jacqueline Francoise Labens (~1757 - ?) uit Marke
Joannes Baptiste Callewaert (? - ?) Catherina Theresia Vercruysse (? - ?) streek onbekend
Joannes Vercruysse (? - ?) x Martine Debrief (? - ?) streek onbekend
Marc Antoine Vandeputte (? - ?) x Maria Anna Verhamme (? - ?) streek onbekend
Petrus Toye (? - ?) x Antonia Demessemaekere (? - ?) uit Zwevegem
Carolus Matton (1675 - 1737) x Margarita Verheus (1677 - ?) uit Zwevegem
Joannes Verheus (1648 - 1720) x Mechtildis Snellaert (1649 - 1691) uit Zwevegem
Guillielmus Moreeuw (? - ?) x Josijne De Meire (? - ?) uit Zwevegem
Joannes Baptist Moreeuw (? - 1806) x Maria Joanna Fermé (Formant) (? - ?) uit Zwevegem
Jean Lepouter (? - ?) x Marie Catherine Vanderhaeghe (? - ?) uit Zwevegem
Pierre Scherpereel (1671 - 1729) x Maria Theresia Lauwers (? - ?) uit Bellegem
Egidius Vanmarcke (1674 - 1740) x Judoca Struve (1676 - 1744) uit Kortrijk/Zwevegem
Petrus Josephus Slambroek (? - ?) x Maria Anna Gijssels (1725 - ?) uit Meulebeke
Judocus Gijssels (? - ?) x Isabella Verhulst (? - ?) uit Meulebeke
Jean Delphin Vanhoutte (? - ?) x ?? uit Harelbeke
Jacobus Bels (? - ?) x Catharina Planckaert (? - ?) (1)

Stamouders van verwante Leenaert takken

Pierre Francois Lenaert (? - 1787) x Isabeau Maes (? - 1793) uit Leupegem
Pierre Leenaert (~1790 - ?) x Dorothee Synaeve (~1791 - 1855) uit Ninove
Laurentius Leynaert (? - 1686) x Pauwelijnken Facon (? - ?) uit Veurne
Louis Jacques Leinaert (? - ?) x Marie Joseph Vanoverschelde (? - ?) uit Menen

Dwarsverbanden

De familienamen van de acht families in onze kwartierstaten (Vandeginste x Deryckere - Leenaert x Dispersyn - Schotte x Windels - Pennynck x Mathys) zien we soms terug als echtparen in diverse combinaties.

Ook combinaties van onze familienamen met eenzelfde andere familie (bv. Penet, Bekaert, Vanneste) komen voor.

Cecile Leenaert (1812- ?) uit Sint-Denijs, tak [Pierre Francois Lenaert (? - 1787) x Isabeau Maes (? - 1793)] is gehuwd met **Petrus Joannes Vandeginste** (1804- ?) uit Zwevegem, tak [Gilles Van den Gheenste (~1450 - ?) x ?]

Conscrits (Napoleon)

Roger Vergaerde uit Brussel verzamelde de gegevens van alle dienstplichtigen (conscrits) uit het Département de la Lys. Van elke conscrit maakte hij een persoonskaart. Deze persoonskaarten zijn digitaal gefotografeerd en kunnen in de VVF van Oostende geraadpleegd worden.

De militaire dienstplicht gold voor mannen in de leeftijd van 20 tot 25 jaar. De minimumlengte van de rekrut bedroeg 1.544 mm. Oorspronkelijk was dat 1.598 mm doch naar mate Napoleon meer behoefte kreeg aan soldaten werd deze in 1805 naar beneden bijgesteld.

Wie voor actieve dienst kon worden opgeroepen werd bepaald door loting: de laagste nummers eerst. De loting vond doorgaans plaats op de Mairie maar soms ook op de bovenzaal van de lokale herberg.

Een dienstplichtige hoefde niet in persoon in actieve dienst op te komen. Men had de mogelijkheid op twee manieren een plaatsvervanger te nemen:

- met een niet-dienstplichtige een overeenkomst te sluiten waarbij deze de plaats van de dienstplichtige innam. De plaatsvervanger, remplaçant genoemd, mocht niet ouder zijn dan 35 jaar en van goed gedrag en goede gezondheid zijn. Was hij minderjarig, dan moesten zijn ouders of zijn voogd toestemming geven of, in het geval van een huwelijk, zijn echtgenote.
- nummerwisseling waarbij twee dienstplichtigen van dezelfde lichte waren betrokken. Zij moesten in hetzelfde kanton wonen. De drie genoemde Mairies behoorden tot het kanton Hallum. Bij nummerwisseling werd een lot met een lager nummer geruild tegen een lot met een hoger nummer. Dit in de verwachting dat het lager nummer zou worden opgeroepen. De overeenkomst van nummerwisseling werd ten overstaan van een notaris gesloten en behoeft de goedkeuring van de Raad van Rekrutering. Voor beide overeenkomsten werden soms hoge bedragen betaald.

We tekenden de drie broers Toye op, waarvan Jean-Baptiste mijn oudvader is. Pierre-Jacques is de enige die in actieve dienst geweest is.

- **Toye Jean Baptiste** (1 sep 1783 – 5 nov 1817) - oudvader
conscrit 443/XII (Franse jaartelling an XII)

- **Toye Martin** (? – 10 feb 1818) - broer van mijn oudvader
conscrit 188/1812: vraagt vrijstelling voor broederdienst Pierre Jacques (conscrit 103/1810)

- **Toye Pierre Jacques** (18 mei 1790 – 19 jun 1837) - broer van mijn oudvader
opgeroepen per dekreet van 31 jan 1809 - vertrekt op 15 jul 1809 in een groep van 147 naar het 112e Linieregt. te Alexandrie - onderweg worden 3 soldaten opgenomen in een hospitaal en verdrinkt er een. 90 personen komen aan op 3 sep 1809 en 53 deserteren waaronder ook Pierre Jacques, tussen Brugge en Roeselare op 15 juli 1809 - meldt zich opnieuw vrijwillig en wordt daarom niet veroordeeld - vertrekt voor de 2e keer op 30 juli 1809 nu in een groepje van 3 naar het 112e en wordt er ingelijfd op 4 sep 1809

Dienstplichtigen Nederlandse tijd (1815-1830)

Na de nederlaag van Napoleon in Waterloo werd door de conferentie van Wenen het koninkrijk der Nederlanden opgericht. Vlaamse soldaten die verplicht dienst hadden gedaan in het Napoleontische leger werden ofwel ontslagen van verdere dienstplicht of ingelijfd in het Staatse leger.

Vlaamse soldaten die dienden in het Staatse leger bij de eenzijdige onafhankelijkheidsverklaring van België in 1830 werden uit het Staatse leger geroyeerd en al dan niet overgenomen door het nieuwe Belgische leger.

Typisch is dat veel Vlamingen ingelijfd werden in het 6de Afdeling infanterie. Deze afdeling was in 1815 door het Koninkrijk der Nederlanden opgericht uit het Infanteriebataljon 7 dat aan geallieerde zijde heeft meegevochten in Waterloo.

In 1830 gaat de 6de Afdeling over in het Belgische 6de Linierregiment dat in 1831 ingezet wordt om de onafhankelijkheid te verdedigen tegen de invallen van de Hollandse strijdkrachten.

Van een aantal personen in onze stamboom zijn de militie gegevens uit die tijd in het militaire stamboek teruggevonden.

De afkortingen F, S, B betekenen Franse, Staatse of Belgische legerdienst.

- **Frédéric Leenaert** (1808 – 1880) (mijn betovergrootvader) trouwde toen hij 27 jaar was in 1835 met Virginie Vandenheede. Hij was dan soldaat bij het 15e regiment infanterie van het Belgisch leger (na de onafhankelijkheid overgenomen van de Hollandse regimenten en hernummerd als 7de regiment met als standplaats Namen). Zijn huwelijksakte vermeldt namelijk dat zijn huwelijk toegestaan was door de kolonel van dit regiment (“mariage autorisé par le Colonel du dit régiment”). Of hij als infanterist meegegaan heeft aan de 10-daagse veldtocht tegen de binnengevallen legers van de Nederlanden in 1831 is niet bekend.

Zijn zoon **Gustave Joseph Leenaert** (1838 - 1866), celibatair, is overleden als soldaat in het eerste regiment der artillerie gekazerneerd in de kazerne gelegen aan de Stassartstraat 58 (thans 153) te Mechelen. Het betreft hier de Dossinkazerne. Het complex werd in 1756 gebouwd in opdracht van Maria Theresia van Oostenrijk. De stad bouwde de kazerne. Het gebouw diende als infanteriekazerne voor 2400 soldaten.

De Grote Oorlog

Drie naamgenoten zijn in de Grote Oorlog (1914-1918) gesneuveld.

(zie: <http://www.wardeadregister.be/nl/wardead-register?>

[field_conflict_tid=All&field_familienaam_value=leenaert&field_voornaamn_value=&field_overledenvermistopdateaaff_value%5Bvalue%5D%5Bdate%5D=&field_overledenvermistte_tid=&field_plaatsvanherbegravingnl_tid=&field_plaatsvanherbegravingfr_tid=&field_plaatsvanherbegravinggb_tid=&field_plaatsvanherbegravingal_tid=&field_extra_1_value=&field_extra_2_value=\)](http://www.wardeadregister.be/nl/wardead-register?field_conflict_tid=All&field_familienaam_value=leenaert&field_voornaamn_value=&field_overledenvermistopdateaaff_value%5Bvalue%5D%5Bdate%5D=&field_overledenvermistte_tid=&field_plaatsvanherbegravingnl_tid=&field_plaatsvanherbegravingfr_tid=&field_plaatsvanherbegravinggb_tid=&field_plaatsvanherbegravingal_tid=&field_extra_1_value=&field_extra_2_value=)

Gevlucht voor de vijand

De Kartuizerabij van Neuville-sous-Montreuil deed van april 1915 tot 1919 dienst als burgerhospitaal en opvangcentrum voor meer dan 5000 Belgische vluchtelingen, in hoofdzaak afkomstig uit de Westhoek¹⁸. Ongeveer een tiende van de vluchtelingen stierven terwijl ze in de abdij verbleven, voornamelijk tengevolge van tyfus, ontberingen tijdens de vlucht, hoge leeftijd en de Spaanse griep. Tot 5

mensen per dag werden begraven, waarvan sommige gezamenlijk in de weide op wandelafstand ten noordwesten van de abdij. In de jaren vijftig waren alle bovengrondse tekenen van de begraafplaats verwijderd. Vandaag resteert alleen nog de betonnen sokkel van het kruis van de begraafplaats in de weide met de Franse vermelding 'Hier rusten de lichamen van de 603 Belgische burgers die stierven in de Chartreuse abdij tijdens de oorlog 1914/18.

Basilus Aloisius Haelewyck (1864-1918), grootoom van mijn oom Frans Haelewyck die gehuwd was met Godelieve Leenaert, zus van mijn moeder, was de vader van 10 kinderen waarvan meerdere nog tiener waren of zelfs jonger ten tijde van hun vlucht en verblijf in de abdij. Hij was een visser uit Koksijde (zie verder Vissers en Reders).

Tenminste nog twee verwanten zijn in Montreuil overleden:

- Julius Leon Costenoble (1885-1915) (zie stamboom Schotte) overleed er op 22 november 1915 in het burgerlijk hospitaal.
- Amelia Cecilia Windels (1837-1917) (zie stamboom Windels) overleed er op 31 juli 1917.

¹⁸ <http://www.westhoekoverleg.be/nl/themas/neuville/>

Tweede Wereldoorlog

Duitse bezetting en verplichte tewerkstelling

Gerard Leenaert, broer van mijn moeder was minder fortuinlijk. Net nadat hij in 1939 zijn legerdienst had beëindigd werd hij gemobiliseerd en later door de Duitsers krijgsgevangen gemaakt. In Stalag XI B (= Duitse term voor oorlogsgevangenkamp) Fallingbome bij Hannover bijvoorbeeld was een groot krijgsgevangenkamp voor militairen voornamelijk uit België, Frankrijk en Engeland. Op 1 april 1942 waren nog 70438 soldaten, onderofficieren en korporaals in Duitse gevangenschap (Duitse telling). In 1944 werden door de geallieerden 65560 gerepatrieerd¹⁹. Een beeld van hun situatie zien we in een aantal interessante foto's²⁰. Voor een overzicht van alle kampen en het wel en wee van de gevangenen verwijzen we naar^{21,22}. Na twee jaar krijgsgevangenschap keerde hij terug naar huis waarna hij door de Duitsers verplicht tewerkgesteld werd bij een boerenfamilie.

Collaboratie

Onder het motto dat het “rode gevaar” bestreden moest worden werden veel jonge mannen door de Duitsers (maar ook vanaf de kansel) geronseld om naar het oostfront te trekken. De idealist en flamigant **Antoine Leenaert**, mijn oom, en nauwelijks 17 jaar bij het uitbreken van de oorlog, liet zich ook overhalen. Waarschijnlijk kwam hij terecht in het 32e Legerkorps van Vlaamse (waffen)ss-legionairs, dat diende aan het oostfront. In april 1945 trok het gedecimeerde korps zich terug in westelijke richting met de optrekkende Russen in hun rug. De verwachte heldenrol draaide uit op een eerloze afgang. De terugtocht naar huis moet een hel geweest zijn. Bij zijn aankomst thuis was Kortrijk al bevrijd waardoor hij thuis (Veldstraat) moest onderduiken. Als krijgsauditeur kwam mijn vader in een vrij precaire situatie terecht. Al vrij snel wist hij dat iemand uit de Veldstraat zou worden opgehaald en worden gearresteerd. Het kon niemand anders zijn dan zijn zwager. De keuze was ofwel zijn eigen positie in gevaar brengen, ofwel indirect de berechting van zijn zwager in de hand werken. Het werd het laatste. Antoine werd te verstaan gegeven dat onderduiken geen optie was. Omdat arrestaties gewoonlijk op een vrij oneervolle manier verliepen, waarbij de verdachte geboeid werd weggeleid, vroeg mijn vader permissie om hemzelf als vrij man naar de Wikings te mogen begeleiden, zonder alle commotie rond een arrestatie. Aldus geschiedde. Mijn vader beloofde een woordje te zullen doen voor een mild vonnis. Het pakte anders uit. Antoine werd veroordeeld tot tien jaar gevangenis en verloor zijn burgerrechten. Hij werd een verbitterd man. De teruggave van zijn burgerrechten door amnestie later heeft hij trots geweigerd. Mijn ouders bleven wel met hem contact houden. Zo leverde nonkel Antoine als goudsmid de ‘braceletjes’ bij de doop van de kleintjes thuis.

Robert Vanneste, een neef van mijn moeder was tot aan het begin van WO II omroeper bij radio Kortrijk. Na de inval van de Duitsers in België moest hij deze post verlaten. Hij nam een spoedcursus kapper en begon een kapperszaak in het huis van zijn ouders aan de Veldstraat te Kortrijk. Dit huis was het spiegelbeeld van het huis van mijn grootvader Gustave Leenaert, met tussen beide huizen een gemeenschappelijke boekbinderij. Via een van zijn klanten, buur en collaborateur, advocaat Frans Strubbe, kreeg hij de mogelijkheid om als omroeper te werken bij de

¹⁹ <http://ablhistoryforum.be/viewtopic.php?f=69&t=1246>

²⁰ <http://ablhistoryforum.be/viewtopic.php?f=22&t=865>

²¹ <http://maps.google.co.uk/maps/ms?>

[msid=209076282664223245543.0004b170e24005fd5b69c&msa=0&ll=50.680797,13.754883&spn=10.672256,19.753418](http://maps.google.co.uk/maps/ms?msid=209076282664223245543.0004b170e24005fd5b69c&msa=0&ll=50.680797,13.754883&spn=10.672256,19.753418)

²² <http://blog.seniorennet.be/jaak1927/>

BRT. Deze nationale zender stond onder controle van de bezetter. Deze Frans Strubbe²³ was in de twintiger jaren een leidend figuur in de Kortrijkse KVVN (Katholiek Vlaams nationaal verbond). Dit verbond zou later collaboreren met de bezetter. Vlak voor de bevrijding in 1944 heeft Robert als laatste nog voor de radio gesproken. Vlak na deze laatste aankondiging keerde hij per fiets (er was geen openbaar vervoer) terug naar Kortrijk en werd er vrijwel meteen gearresteerd. Ook hier werd de hulp van mijn vader ingeroepen voor een milde straf, waarin hij voor zijn hechte vriend slaagde. Na het uitzitten van zijn straf ging hij in eerste instantie verder als kapper. Nu ook weer werd de hulp van zijn vriend, mijn vader ingeroepen. Een van de geïnterneerden was de broer van fabrikant Nuyttens, die mijn vader ook hielp bij het verkrijgen van een milde straf. Nuyttens wilde hem daarvoor bedanken met een ruim geldelijk bedrag, hetgeen mijn vader weigerde. In de plaats daarvan vroeg hij twee gunsten. Nuyttens had vlakbij 'den Hert' langs de Gentse baan een stadsvilla van de Coene gekocht en wilde die afbreken voor een nieuwe woonst. In afwachting van de afbraak was de villa onbewoond. Mijn vader vroeg of hij ondertussen de woonst kon betrekken, hetgeen geschiedde. Als tweede gunst vroeg hij of zijn vriend Robert een baan kon krijgen in zijn bedrijf. Hij werd er administrateur en bleef er vele jaren werken. Pikant detail is wel dat zijn neef Henri Vanneste zeer actief was in het verzet.

Het Verzet (Weerstand)

• **Henri Vanneste** (1914-2000), neef van mijn moeder, is geboren en getogen in Kortrijk. Alhoewel hij tijdens de oorlog in Kortrijk woonde, behoorde hij wel tot het verzet van Moeskroen. Hij was geboren op 26 maart 1914 in Kortrijk. Op 19-jarige leeftijd verloor hij in 1933 zijn moeder, Emma Leenaert, die slechts 47 jaar werd. Gedurende de mobilisatie 1939-1940 had hij zijn militaire dienst volbracht van 20 oktober 1939 tot 9 mei 1940. Hij nam deel aan de Achttiendaagse Veldtocht en werd

door de Duitsers een aantal dagen gevangen gehouden (van 29 mei 1940 tot 13 juni 1940). Vanaf februari 1941 werd hij belast met het toezicht op de werken, die gefinancierd waren door het Commissariaat Generaal, voor de wederopbouw van het land.

In maart 1943 duikt een totaal nieuw sluikeblad op, namelijk "Le Phare". De stichter hiervan was de Kortrijkzaan Henri Vanneste, zoon van de wijkagent Edward Vanneste. We gaan hier dieper in op de organisatie van het verzet door een Kortrijks verzetsstrijder, die vooral in samenwerking met weerstanders van buiten Kortrijk acties ondernam. Henri Vanneste trad al vroeg tot het verzet toe. Hij hielp het sluikeblad "Libération" aan papier en schreef daarenboven enkele artikels, onder andere ook voor "La Libre Belgique". Maar beide artikels werden afgewezen. Hierdoor richtte hij eigen blad op. Als bediende bij het Provinciaal Commissariaat voor Wederopbouw (PCW) beschikte hij over papier, stencils, een schrijfmachine en over de duplicator van de Technische School in de St.-Janslaan. Het eerste nummer verscheen in maart 1943 en het laatste op 1 april 1944. "Le Phare" verscheen in 500 exemplaren. In het totaal zijn er 14 uitgaven geweest. Het opslaan en bewaren van het sluikeblad, in afwachting van hun verspreiding werd van in het begin toevertrouwd aan mevrouw Demeulemeester wonende in Moeskroen. Zij was winkelierster. Haar zoon, Gaston, en de politie-inspecteur Robert Debels, beiden afkomstig uit Moeskroen, zorgden voor de verdere verdeling en de verkoop van dit blad. Vanaf juni 1943 kwam er een tweede depot bij de onderwijzer Victor Lauwers in Dottenijs, terwijl ook via mevrouw Vermeulen in Doornik een aantal exemplaren werden verspreid.

Na juni 1943 werd Vanneste geholpen door zijn collega Noël Bourgois die, op het secretariaat van het PCW, papier en stencilinkt ontvreemde. Vanaf september 1943 werkte ook Marie-Thérèse Vandeputte hieraan mee. Ze typte de teksten over. Vanneste ondertekende zijn artikels met de schuilnaam "Police Secrète", "P.S. Andrew" of "Rédaction". Na november 1943 zorgde Werner Goderis, secretaris van het PCW, voor kopieën en tekende met "Clausewits". De verzetslui die bij het opstellen van dit blad betrokken waren, namen een uiterste voorzichtigheid in acht. Er waren

²³ <http://biwako.skynetblogs.be/archive/2008/06/14/analyse-en-situering-van-het.html>

weinig personen bij de organisatie betrokken en de- in het keurig Frans opgestelde teksten moesten de indruk wekken dat het blad afkomstig was uit Wallonië.

In juni 1943 bood de GFP (de Geheime Feld Polizei) zich aan in het PCW om de schrijfmachines te controleren. Ze legden aan Jos Demeyere, directeur van het bureau, uit dat zij in het bezit waren van een vlugschrift en op zoek waren naar de dader en verantwoordelijke hiervan. Om de dader te vinden ging het hen vooral om een schrijfmachine waarvan de hoofdletter “P” niet op dezelfde hoogte werd geklopt als de andere letters. Begin 1944 kon de GFP tijdens een huiszoeking in de woning van mevrouw Demeulemeester beslag leggen op tientallen exemplaren van “Le Phare”. In april 1944 werd Vanneste gewaarschuwd dat zijn naam bij de Duitse politie gekend was. Vanneste verdween daarop in de illegaliteit en met hem verdween dit sluikblad.

Na het doodbloeden van het blad “Le Phare”, sloot hij zich in juni 1942 aan tot het A.S. Van 1 februari 1943 tot 30 april 1944 maakte hij deel uit van de sluikpers. Hij bleef in dit verzet tot 14 oktober 1944. Voor zijn verdiensten in het verzet kreeg hij op 7 maart 1949 het statuut van gewapend weerstander.

In Kortrijk²⁴ was nog een verzetsgroep die gelieerd was aan het Belgisch Legioen en zich later zou aansluiten bij het Geheim Leger. De gebroeders Robert en Roger Vandeleene waren hiervan prominente leden. Interessant in deze context is dat de grootmoeder van Henri Vanneste, Eulalie Pauline Vandeleene (1847-1918) uit een gezin komt van acht kinderen. Het is niet onwaarschijnlijk dat deze Robert en Roger familie (neven in de 2e graad) waren van Henri Vanneste. Verder was een zus van Eulalie gehuwd met Polydore Ledure, waarvan de kleinzonen, Gaspar en Maurice, van zijn broer lid waren van dezelfde verzetsgroep.

○ **Vandeleene Robert** was geboren te Kortrijk op 27 oktober 1919. Hij was slager en gehuwd met Verbeke Magadalena. In 1940 streed hij als soldaat aan de zijde van de Belgische strijdkrachten. Op 1 augustus 1941 maakte hij deel uit van de “Morele Oudstrijdersbond rondom Koning Leopold III”. Eind 1942 stond hij onder het bevelhebberschap van Jean Lagae en maakte deel uit van Pseudo-Souchet. Bovendien verzamelde hij geld en zegels voor voortvluchtigen. Op 6 april 1944 werd hij gearresteerd en via Kortrijk, Brugge, St.-Gillis, Bayreuth, Nuremberg, Ingelstadt naar Dachau gevoerd. Hij verliet dit kamp op 14 mei 1945. De reden van zijn aanhouding luidde ”verklikking over (zijn) lidmaatschap van de weerstand”. Hij werd na de oorlog erkend als politiek gevangene.

○ **Vandeleene Roger** werd in Kortrijk geboren op 25 november 1913. Hij was gehuwd met Corneille Jaqueline en had een kind. Hij was kapper. Hij was betrokken bij de oprichting van “De Morele Oudstrijdersbond rondom Koning Leopold III”. Hij maakte deel uit van de compagnie Pseudo-Souchet, waarbij hij midden 1941 toegetreten was. Hij was er groepoverste van en stond in voor de verdeling van geld en zegels aan voortvluchtigen. Op basis van deze activiteiten werd hij aangehouden. Hij werd op 6 april 1944 opgesloten te Kortrijk, en naar de kampen in Brugge, St.-Gillis, Bayreuth, Karlsheim en daarna naar Dachau gevoerd. Hij bleef opgesloten tot 29 april 1945. Hij werd erkend als politiek gevangene.

○ **Ledure Gaspar** (1920-1962) (zoon van een neef van een zwager van de grootmoeder van weerstander Henri-Joseph Vanneste) werd op 2 februari 1920 in Kortrijk geboren. Hij was bediende en ongehuwd. In februari 1941 trad hij toe tot de “Morele Oudstrijdersbond rondom Koning Leopold III” toe. Toen hij werd opgeëist om naar Duitsland te gaan werken, verdween hij in de illegaliteit. Binnen de verzetsorganisatie spitsten zijn activiteiten zich vooral toe op het doorsluizen van jongeren naar Engeland. Hoewel de GFP zijn naam kende en hij fel begeerd was door de Duitsers, werd hij nooit opgepakt. Op 5 september 1944 nam hij deel aan de bevrijdingsgevechten onder de leiding van Joseph Lagae. Na de oorlog werd hem het statuut van gewapend weerstander toegekend. Mede-oprichter van de “Morele Oudstrijdersbond...” was Joseph Lagae. Ook hier is een connectie met de familie Ledure. Namelijk een tante van Gaspar is Madeleine Julienne Lagae. En om de zaken nog wat complexer te maken blijkt Victor Joseph Leenaert (1852-1928) (2e neef in de 1ste graad van mijn grootvader) een zwager te zijn van de grootvader van Gaspar Ledure. Zijn broer Robert Ledure was lid van een groep rond student Gabriël Devos, dat een clandestien blad uitgaf onder de mom van een modelvliegtuigenclubje. Het groepje werd in april 1941 opgepakt en kwam na een

²⁴ http://www.thesis.net/kortrijk_verzet/kortrijk_verzet_hfst_5_deel_1_a.htm

zekere tijd (enkele maanden) weer vrij.

○ Ledure Maurice (1921-1945) werd in Kortrijk geboren op 23 december 1921. Hij werd in 1941 opgepakt door de GFP in Kortrijk en werd aangehouden omdat hij hulp bood aan “jongelingen die naar Engeland wilden vluchten”. Hij werd door de rechtbank in Brugge veroordeeld tot 6 maand gevangenisstraf en werd daarop opgesloten in de gevangenis van Kortrijk. Maar op 23 juni 1945 overleed hij te Brugge tengevolge van de tuberculose die hij in de gevangenis had opgelopen. Hij werd na de oorlog erkend als politiek gevangene

Burgerslachtoffers

● **Martha Kornelia Bonte** (echtgenote van mijn 4de neef in de eerste graad langs de Leenaert kant).

Op 26 maart 1944 was het in Kortrijk feest voor de 12-jarige Plechtige Communicanten. Het was Passiezondag. Zoals gewoonlijk kwamen de Communicanten op bezoek bij hun nonkels en tantes. 's Avonds om ongeveer negen uur brak in Kortrijk de hel los. De stad werd 20 minuten lang getroffen door een zware luchtaanval. Er werden 2100 bommen uitgeworpen, die voor het merendeel op en rond het rangeerstation terecht kwamen. Men telde 252 doden en een 100-tal gewonden. Er kwamen ook 7 bommen terecht op de Kortrijkse gevangenis, gelegen in de nabijheid van het station, waarbij ongeveer 30 opgesloten de dood vonden. Voor anderen was het bombardement een bevrijding: ze konden ontsnappen en in de clandestiniteit gaan. Overal waren reddingsploegen volop bezig met het zoeken naar overlevenden. Op het gehavende vormingsstation werden een duizendtal arbeiders, waaronder 450 door de Werbestelle opgeëist, ingezet om de sporen vrij te maken.

Martha, amper 44 jaar oud en reeds een twaalf jaar weduwe, kwam om met haar drie kinderen, Jozef Juliaan (Delmeire), 19 jaar oud, Alfons Juliaan, 17 jaar en de jongste Juliaan Jozef, 16 jaar oud. De omstandigheden waaronder het gezin het leven liet bij het bombardement zijn niet bekend.

De verwijten aan het adres van de geallieerde legers bleven niet achterwege. Dit alles was koren op de molen voor de Nieuwe- Ordegezinden die van de omstandigheden gebruik maakten om de Geallieerden in diskrediet te brengen. Leieland reageerde als volgt: *“DUIZEND BOMMEN OP STAD KORTRIJK- 252 DODEN-VREESELIJKE VERNIELINGEN”* met daaronder een oproep van de Waffen-SS: *“De barbaarsheid roept om wraak. Zonen van Leieland meldt U bij de SS, het eenige juiste antwoord op de moordenaars van Uw stadsgenoten”*

Vissers en Reders

Mijn oom (echtgenoot van Godelieve Leenaert) **Frans Haelewyck** was zelf geen visser of reder, zoals zijn vader en verdere voorouders. Zijn overgrootvader **Carolus Ludovicus Haelewyck** (1835 - 1880) was een ijslandvaarder. Ook zijn grootouders waren visser. Dat de ijslandvaart²⁵ niet zonder gevaren was, blijkt wel uit het feit dat Carolus Ludovicus in mei 1880 omgekomen is voor de kusten van IJsland varende met het Franse (zeil)schip Irma. Een zeereis duurde gewoonlijk van april tot september. Vertrokken vanuit Duinkerke liep het al in mei mis. Aangezien zijn vrouw een paar maanden voor zijn vertrek was overleden bleven de drie kinderen in de leeftijd van 13 tot 16 jaar als volle wees achter. Het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Op hun beurt werden ze alle drie visser.

Ook **Karel Haelewyck** (Koksijde 13 juni 1898 - 1954) en zijn zoon **Robert Haelewyck** (De Panne 12 mei 1921-1954) vonden het zeemansgraf.

Op 30 december 1953 vertrok de O.137 vanuit Oostende. Karel, achterneef van mijn oom, was kapitein van het schip. Zijn zoon Robert was matroos/visser op dit houten schip uit 1929 met een tonnenmaat van 15,78 netto en 64,56 bruto. Het had een Deutz motor van 150 PK aan boord.. Eigenaar was Lambrecht Emiel. Het schip was voor slecht weer gaan schuilen in Calais. Op 4 januari 1954 werd koers gezet naar Oostende – wind N.E.tot E., redelijke

bries en nogal veel zwel.

Op 5 januari 1954 werd de wacht gewisseld en overgenomen door schipper Haelewyck en zijn zoon Robert. Hoewel ze goed de pas van Duinkerke kenden namen ze in de vroege ochtend rond 07:00u een lichte wrijving onder de kiel gewaar. Het schip dat was vastgelopen ten Z-W van de Stroombank, begon onmiddellijk over de achterstevan water te maken.

Na aanvankelijke problemen met de reddingsloep konden matrozen Houcke, Haelewyck en Lambrecht toch in de boot springen. De motorist Vanslembrouck maakte de reddingsboot vast aan het achterschip, maar moest die verbinding verbreken.

Na het luwen van de storm was matroos Lambrecht nog de enige in de sloep. Hij werd later opgepikt door de pakketboot van de lijn Oostende-Dover, Baudouin.

Robert is op 5 januari 1954 omgekomen en is op 25 maart 1954 aangespoeld. Hij werd op 29 maart 1954 begraven.

Karel is pas op 15 augustus 1954 aangespoeld te Heist, waarna hij begraven werd te De Panne op 18 augustus 1954.

Zie: Het visserijblad 1991, 3 mei, pp 30-33

<http://www.wrecksite.eu/wreck.aspx?227>

<http://www.oostende.be/product.aspx?id=14500>

Een van de kleinkinderen van Carolus Ludovicus, **Karel-Louis** (1909 -) was visser-reder van de smack O.67 May. Zijn broer **Raphael Haelewyck** viel op 20 juni 1935 overboord van dit schip en verdween in zee²⁶. Het levensverhaal van **Joris Haelewyck**, eveneens een broer van Karel-Louis²⁷, schetst het beeld van een vissersloopbaan.

²⁵ <http://www.dewereldmorgen.be/artikels/2012/02/06/onze-ijslandvaarders>

²⁶ <http://www.deplate.be/trefwoorden/may-vissersvaartuig#.VtVgEdCjHYg>

²⁷ <http://www.deplate.be/system/files/bijlagen-pdf/Haelewyck%20Joris1.pdf>

Drankhuizen en Brouwerijen

Brouwerij Vanhonsebrouck²⁸ te Ingelmunster

Carolina Virginia Carbonez, nicht van de overgrootvader Amandus Franciscus Carbonez van mijn tante Georgette Boucquez, was gehuwd met **Amandus Vanhonsebrouck** (1811 - 1865) die aan de wieg stond van de brouwerij Vanhonsebrouck in Ingelmunster.

Amandus Van Honsebrouck²⁹ werd in 1811 geboren. Hij was landbouwer en burgemeester van het West-Vlaamse Werken, waar hij ook een brouwerij oprichtte. Na het plotse overlijden van Amandus neemt zijn zoon Emile in 1865 op 21-jarige leeftijd de brouwerij over. In 1900 verhuist Emile Van Honsebrouck naar Ingelmunster, het geboortedorp van zijn vrouw Louise. Ze richten er de brouwerij Sint-Jozef op. In 1922 volgden zijn zonen Ernest en Paul hun vader op. In 1953 volgde Luc zijn vader op en krijgt de brouwerij de naam van de familie: Van Honsebrouck. In 1969 wordt Brouwerij Van Honsebrouck de op één na grootste guezeproducent van België, na Gueuze Vanden Stock in Brussel. Van Honsebrouck wordt sponsor van Club Brugge met het merk Gueuze Saint Louis.

In 1986 koopt de familie Van Honsebrouck het kasteel van Ingelmunster en lanceert 3 jaar later Kasteelbier Donker, geïnspireerd op de populaire abdijbieren. In 1995 wordt het Kasteelgamma uitgebreid met een Tripel, in 2007 met Kasteel Rouge, in 2008 met een Blond en in 2013 met Hoppy. In 2016 is de verhuis gepland naar een nieuwe brouwerij in Izegem. De brouwerij wordt momenteel geleid door Xavier Van Honsebrouck. In 2005 werden de familiale belangen gesplitst en gingen Luc en Vincent Van Honsebrouck van start met het immo-bedrijf Vanhosta op basis van het vastgoed dat los stond

van de brouwerij.

De familie Van Honsebrouck die behoort tot de top 50 rijkste Vlaamse families is eveneens geparenteerd aan de familie Schotte.

²⁸ https://nl.wikipedia.org/wiki/Brouwerij_Van_Honsebrouck

²⁹ <http://derijkstebelgen.be/vermogende/familie-van-honsebrouck/>

Molens en Molenaars

Van Butsele molen in Wevelgem

De schoonvader van **Célestine Vanneste** (1850-1891), 2e nicht in de 1e graad van een zwager van mijn grootvader, was molenaar Richard Van Butsele (? - 1857). Zijn schoonvader Charles Cardon (? - 1848) was molenaar op een houten staak molen gelegen op de huidige locatie van de Van Butsele molen aan de Vinkestraat in Wevelgem. Charles had een dochter Sophia en een zoon Leo. De 4-jarige Leo werd op 22 januari 1822 door de wieken van de molen gegrepen en overleed vijf dagen later aan zijn verwondingen. Zijn dochter Sophia huwde enkele maanden na het overlijden van haar vader in 1848 met de molenaarsknecht Richard Van Butsele uit Tiegem. Bij het overlijden van zijn schoonvader Charles Cardon in 1848 liet hij de houten staakmolen afbreken en liet op dezelfde plaats een stenen molen bouwen die in 1851 in gebruik werd genomen.

Bij de nieuwbouw werd het binnenwerk van de oude houten molen gedeeltelijk gerecupereerd. De vangbalk heeft een opschrift "PETRVS JOSEPH VAN/ MOORTELE 1763".

Kort na het gereedkomen van de molen overleed in 1857 Richard Van Butsele. Een jaar later in 1858 hertrouwde Sophia Cardon met de molenaarsknecht Petrus Augustus Joye. De zaken op de Vanbutseles molen gingen voorspoedig. Enige tijd na hun huwelijk namen ze een paardenknecht en een meid in dienst. Dit huwelijk bleef kinderloos. Bij het overlijden van Petrus Joye in 1905 ging de molen over op Albert Richard Vanbutsele (1883-1968), zoon van Célestine Vanneste die gehuwd was met Camillus Van Butsele, en kleinzoon van het echtpaar Sophie Cardon x Richard Van Butsele, de bouwer van de molen. Albert Richard was de laatste molenaar en zou tot 1947 deze molen bemalen. Vandaar dat de molen naar deze familienaam genoemd werd.

De gemeente Wevelgem kocht op 22 augustus 1975 de vervallen Vanbutsele Molen van Agnes Van Butsele en besloot de molen te herstellen. Het naastgelegen molenaarshuis met schuur en hoeve werd afgebroken. Tijdens de restauratie van 1979-1980 werden onder meer de roeden, de stelling en het kruiwerk vernieuwd.

Boerderijen en Landgoederen

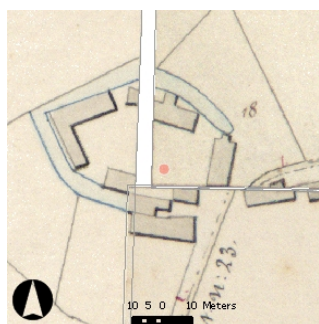
We vinden landbouwers en eigenaars van landgoederen vooral in de geparenteerde families Glorieux en Vanneste.

La Tollardrie

De Tollardrie is gelegen aan de Geitenbergstraat nr. 1 te Kooigem. Deze historische hoeve is bekend als het z.g. "Goed te Tollardrie". De oudste vermeldingen gaan terug tot 1442. Aangeduid op de Ferrariskaart (1770-1778) en het landboek van Kooigem (1771), met losse bestanddelen en met omwalling. Vanaf 1830 werd de omwalling geleidelijk gedempt.

Afbeelding 1: La Tollardrie

Het Goed is tevens aangeduid op de Atlas der Buurtwegen (1843) als hoeve met losse bestanddelen en deels omwald. Heden heeft de hoeve een aaneengesloten U-vormige opstelling. Tot 1942 volledig gesloten hoeve cf. kaartenmateriaal. De oudste gebouwen dateren van 1773 wanneer een groot deel van de hoeve heropgebouwd werd. Behalve het woonhuis, dat werd afgebroken in 1942 en een jaar later meer noordelijk, buiten de oorspronkelijke omwalling, werd heropgebouwd. Lijstgevel doorbroken door puntgevel. Pannen schilddak bekroond door oude dakruiter van het vorige boerenhuis.

Afbeelding 2: La Tollardrie: plattegrond uit 1843

Overige bedrijfsgebouwen zijn opgetrokken in rode, verankerde baksteen. Erfgevels zijn witgekalkt met een gepikte plint. Ten oosten van het bekiezeld erf is het voormalig poortgebouw bereikbaar via een lange dreef. Links van de korfbogige poortdoorgang vinden we resten van houten kozijnconstructies o.m. bolkozijnen.

Ten zuiden ligt een dubbele dwarsschuur, gedateerd in de zijgevel met aandak 1773 en gemarkeerd door centrale steunbeer; vlechtingen, lichtgleuven en uilengat.

Ten oosten staat een voormalige cichorei-ast uit 1895, in 1941 verbouwd tot tabaksast en stapelplaats, nu bergingsplaats.

Bronnen: P. Despriet³⁰ en R. Witdouck³¹

De volgende verwanten van de familie Leenaert hebben dit Goed bewoond:

- **Etienne Glorieux** (1698-1764) bewoonde dit Goed vanaf het overlijden van zijn broer Remi die tot zijn overlijden in 1720 in dit Goed woonde. In 1731 vertrok Etienne naar het leen Del Plancke te Dottenijs, alwaar hij zou wonen tot zijn dood in 1764.
- **Georges Glorieux** (1556-1626) kocht in 1610 het "fief de Tollardrie", 18 bonniers groot, die hij overdraagt aan zijn oudste zoon **Jean**. Deze zoon zou op 25 september 1630 het Goed aangekocht hebben.

³⁰ DESPRIET P., Twintig Zuidwestvlaamse Hoeven, deel 2, 1980, Kortrijk, p. 74-78.

³¹ WITDOUCK R., DECALUWÉ C., Kooigem, in Landelijk leven en hoevengids Groot Kortrijk, Tielt, 1991, deel 4, p. 116-119

La Haverie

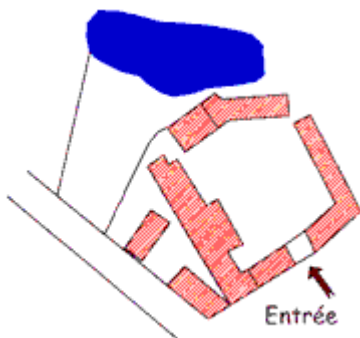

Afbeelding 3: La Haverie

De eerste vermeldingen van La Haverie gaan terug tot 1216. La Haverie behoorde toen tot de Heerlijkheid (Seigneurie) de Fontenoy. Na 1414 ging het over tot de Heerlijkheid van Roubaix.

La Havrie (ou Haverie) était un domaine de 84 bonniers et 600 verges, dépendant de la Châtellenie de Lille. Elle groupait 40 bonniers et 200 verges de bonnes terres labourables de première classe, 24 bonniers et 1500 verges de terres médiocres et 1 bonnier et 500 verges de terres de mauvaise qualité. Ce domaine

fut cédé à l'Autriche par la France en exécution des art.2,3,4 et 6 du Traité des limites du 16 mai 1769. Dans le rapport de François Vuylsteke, greffier et receveur de la Seigneurie de Walle.

De gemeente Leers (provincie Henegauwen) waar La Haverie is gelegen vermeldt als bewoners: Dame Pétronille Lezaize (1592), Jean-françois Agache (1718), Louis Lezy (1758), Ernestine Delcourt (1837), Napoléon Favier Duthoit (1874) en sedert 1894 wordt de hofstede geexploiteerd door de familie Pollet.

De plattegrond uit 1826 laat een gesloten bebouwing zien.

Afbeelding 4: Plattegrond uit 1826

Verwanten van de familie Leenaert die La Haverie bewoonden.

1. Pierre Hubert Van Neste (1686-1763)
2. Georges Glorieux (1666-1728): is in La Haverie geboren
3. Etienne-Joseph Glorieux (1738-1782): censier van La Haverie
4. Etienne-Joseph Glorieux (1768-1854): heeft zijn jeugd doorgebracht op La Haverie
5. Etienne Glorieux (1638-1696): heeft zijn jeugd doorgebracht op La Haverie
6. Etienne Glorieux (1699-1744): woonde op La Haverie
7. Etienne Glorieux (1599-1670): Etienne est installé par lui à la cense de la Haverie domaine contenant 84 bonniers 600 verges, renseigné comme terre de Lille et dépendant de cette Chatellenie. Cette cense de la Haverie a joué un rôle important dans la vie des Glorieux de Dottignies. La Haverie est le pendant à Dottignies de la Tollarderie à Coyghem.

La Cabocherie

Het domein La Cabocherie was een belangrijk leen in Dottenijs, gebouwd in de 17de eeuw. Het is een in steen opgetrokken boerderij met een vierkante plattegrond.

Het gebouw is grondig gewijzigd door verbouwingen uitgevoerd in de 19de en 20ste eeuw.

Bewoners verwant aan de familie Leenaert waren:

Marie-Rosalie Glorieux (1783- 1872) woonde er met haar echtgenoot **Joannes-Baptiste Vanneste** (1786-1861) en hun zeven kinderen.

Voorheen woonde er **Louis-Augustin Vanneste** (1744 -), kleinkind van Pierre Hubert Van Neste, in 1744 gehuwd met Marie-Therese Glorieux.

La ferme du Rouge Colombier (Hof Roden Duifhuize)³²

De "Roden Duifhuize" of "Rouge Colombier" is gelegen aan de Moenstraat 10 te Sint-Denijs. De Woning, ingangspoort en duiventoren zijn beschermd als monument en de onmiddellijke omgeving als dorpsgezicht bij B.V.E. 23 februari 1983.

De oudste vermelding van de hoeve gaat terug tot het einde van de 16de eeuw. De gronden liggen zowel op het grondgebied van de kasselrij Kortrijk (Graafschap Vlaanderen) als op het Doornikse.

Tijdens de negenjarige oorlog (1688-1697) werd de hoeve zwaar beschadigd door de aanleg van de Franse verdedigingslinie en het nabijgelegen Franse hoofdkwartier bij Molen ter Klare. In het landboek van Sint-Denijs-Vlaanderen (1769) staat de hoeve vermeld als "t'goet te Rooden duijven huijse" en in het landboek van Sint-Denijs-Doorniks (1779) als "La cense du rouge Coulombier" en op de bijhorende kaart afgebeeld als omwalde hoeve met semi-gesloten opstelling.

Volgens een beschrijving van 1821, opgemaakt bij de openbare verkoop van het goed bestaat de hoeve uit een woonhuis, een schuur, stallingen, een bakhuis, een koetspoort, een wagenhuis en een duiventoren. Ludovicus de la Faille, die het goed aankoopt, laat in 1822 een nieuw woonhuis bouwen en in 1828 een nieuw poortgebouw en wagenhuis. Volgens de kadastrale gegevens wordt in 1904 de noordelijke vleugel uitgebreid en wordt de omwalling gedempt.

Etienne Joseph Glorieux³³ (1768 -1856) ging bij zijn huwelijk met Rosa Buysens zich als hereboer op deze boerderij van zijn vrouw en diens moeder in Sint-Denijs vestigen. Hij werd er burgemeester van de gemeente Sint-Denijs.

Een van zijn kinderen die op de boerderij geboren is, Etienne (Stefaan) Modest, is uitgebreid beschreven in de Internet tentoonstelling [Dag mijnheer Glorieux](#).

Hof Lassus³⁴

Afbeelding 5: Hof Lassus

De vroegste vermelding van Het Hof Lassus stamt uit 1246. Deze hofstede, gelegen in Herseaux, is een in baksteen opgetrokken gebouw rond een vierkante binnenkoer. De toegangspoort is gedateerd 1732. Rond de binnenkoer vinden we een grote schuur en een stalling voor karren.

In de 15de eeuw werd het bewoond door een familie Carette en Van Claerhout

In 1553 erft Jehan Glorieux (1529-1567) het Lassus leen van zijn schoonvader, Pierre Descamps. De hofstee gaat daarna over op zijn zoon Georges, daarna op zijn kleinkind Jan Glorieux-du Rieu (zoon van Etienne Glorieux-Mulier). In 1701 gaat het goed over op zijn jonste zoon Baudouin. Omdat Baudouin verzuimde om zijn broers te compenseren, werd hij door hen op 30 oktober 1705 voor het gerecht gedaagd (Reg. scabinal de Dottignies et Lassus 1702-1796).

Eerder genoemde Georges moet een welvarend persoon geweest zijn. Naast zijn geërfd Hof Lassus, kocht hij nog bijkomende gronden voor zichzelf, voor zijn oudste zoon en voor een tweede zoon, 84 bunder groot. Zij drie dochters huwen met zonen uit gefortuneerde families uit de bourgeoisie. Rond 1610 kocht hij dan het Hof La Tollardie.

³² <https://inventaris.onroerendergoed.be/dibe/relict/81322>

³³ Stamboom Schotte ID=6262

³⁴ <http://home.nordnet.fr/~yfeys/PUBLI/LASSUS.HTM>

Goed ten Houte

Het goed Ten Houte is gelegen aan de Houtdreef 1 te Kortrijk, tussen de Schaapsdreef en de Kortrijkbeek. Thans is de firma Agamex (Durieux) eigenaar van de gebouwen en de grond.

Bekende bewoners zijn: Jozef Vanneste (1861-1902), Gustaaf Vanneste (1902-1934) en Cyriel Vanneste (1934-1972). Daarna een periode van leegstand tot de inrichting van restaurant.

Gebouwen

Meerzijdige gesloten hoeve met mote en voor driekwart omwald. Oudste gegevens: 1749, poortgebouw. Woonhuis (waarschijnlijk stammend uit 1749, werd in de 2e helft van de 19e eeuw verbreed, de stallen (waarschijnlijk 17e eeuws) zijn sterk verbouwd, de schuur (mogelijks van 1749), nu ruime, hangar van 1925 versterkt met betonnen stijlen in 1960, een wagenkot van midden de 19e eeuw, een bergplaats gebouwd in 1942. Het poortgebouw van 1749 bestaat uit een poort met duiventoren. In 1974 werd de hoeve voorlopig geklasseerd en in 1981 definitief. Vanaf 1991 is het goed omgebouwd tot restaurant.

Historiek

Een van Kortrijks oudste hoeven die in 1430 in adellijk bezit was, behoorde toe aan Gilles de Wervene. In 1571 schreef men in de 20e penningcohier van Kortrijk-buiten "Jan Vromant pacht jegens Jonckheer Charles van Malsem het goet ten Houte". Zij was het centrum van de gelijknamige heerlijkheid gehouden van de Graaf van Vlaanderen in het oude kasteel van Kortrijk. De totale oppervlakte bedroeg 27 ha.

Andere eigenaars waren: Vander Rijst (1439), Jacob de Boutre (1490), Guido van Blaesveldt (1533), weduwe de Veel (1540), Van Malsem Adriaan (1560) en Charles (1592) en Jan van Malsem (1623), heren van Tileborg.

De eerste gekende pachter is Roger Simoens voor de periode 1512-1524. Hij werd opgevolgd door Joos Bakelandt in 1525 en Willem de Deurwaarder in 1540. Later volgden Joos Lerberghe (1559), Guilbert Houzet (1592), Willem Callin (1611) en Joos van Reux (1623)

De hoeve was het foncier van de gelijknamige heerlijkheid Ten Houte, gehouden van het grafelijk leenhof, genaamd Kasteel van Kortrijk, dat zetelde in het kasteel van Kortrijk.

Dit foncier besloeg een oppervlakte van 33 bunder of 50 ha. De heerlijkheid haalde de renten op 125 ha of 88 bunder, verspreid over de gemeenten Kortrijk, Bissegem en Bellegem.

Rond 1730 was de hoeve in het bezit van gravin van Haudion. In 1840 was de familie D'Haene-de Steenhuyse eigenaar van het goed Ten Houte, samen met het Goed te Schellebrouck in de Morinnestraat 90, in totaal een oppervlakte van ruim 113 ha.

De nu nog bestaande gebouwen dateren uit het begin van de 18e eeuw. De stallen vermoedelijk uit de 17e eeuw. Volgens een luchtfoto studie van Prof. Daels en Dr. Verhoeven is de kunstmatige heuvel met 100m diameter en bijna 5m hoog, gelegen binnen een circulaire gracht, een mote.

Deze ligt typisch in een waterrijke depressie. De hoeve bevindt zich niet op de mote, maar ernaast op het neerhof. Dus gaat het hier niet om een motehoeve. De mote had een dubbele functie: ontwatering en verdediging. Ook rond het neerhof is waarschijnlijk een wal geweest.

Toen de macht van de graaf afnam, ontstond rivaliteit onder de verschillende hofheren. Ook kende men een aanzienlijke bevolkingstoename in die periode. In woelige tijden ging de heer schuilen op zijn mote, waar een versterking stond.

In de jaren vijftig stortte het dak van de bergschuur in onder het gewicht van de dakpannen. De zijgevels versterkt met zware steunberen bezitten witte kraagstenen en muurvlechtingen. Het gebruik van houten muurankers verwijst eveneens naar een hoge ouderdom.

De linker poort vertoont kenmerkende cijfers en letters in kerfsneetechniek: Joannes Terryn 1753-1758 en enkele christenmonogrammen. Het poortgebouw met de duiventoren dateert van 1749. De

achtergevel met waterboog, de zijgevel met muurvlechtingen en de zolder, bestaande uit een vloer van moer- en kinderbalken, zijn vrijwel ongeschonden.

In de vleugel tussen poort en woonhuis bevindt zich nu nog een stookplaats met draaiboom en ketel. Het woonhuis dateert waarschijnlijk uit 1749. In de tweede helft van de 19e eeuw werd de woning verbreed. Tot dan had het huis een strodak. In de zijgevel zijn sporen van muurvlechtingen te zien. Tussen het woonhuis en de bergschuur bevindt zich een tweede poortgebouw dat toegang verleent tot de mote. Dit poortgebouw bestond uit een hoofdingang die gedeeltelijk werd dichtgemetseld en twee kleine toegangen die later volledig werden dichtgemetseld. De bogen rusten op twee gotische portaalzuilen uit hardsteen, waarvan slechts één zichtbaar is aan de buitenzijde. De stallen kunnen dateren uit de 17e eeuw.

Het goed Ten Houte in de 20e eeuw

De familie Vanneste zou op de hoeve gekomen zijn in 1861. Dit blijkt uit een familie-akte. In 1902 is Gustaaf Vanneste de hoeve-uitbater geworden. Het landbouwareaal bedroeg 56 ha 96 a. **Gustaaf Vanneste** werd in de volksmond “de bosheer” genoemd. In die tijd was de hoeve in het bezit van Baron Maelcamp uit Gent. Er werd vooral tarwe, aardappelen, rogge en vlas verbouwd. Wietje Farce (Vanwijnsberghe) was de schaapherder voor een 200-tal schapen.

In 1925 werd het Goed verkocht aan de familie Royer.

Cyriel Vanneste volgde in 1934 Gustaaf op. Het areaal was intussen verminderd tot 37 ha door verkoop en verkavelingen. Op de hoeve werkten 2-3 knechten. Men bezat 5 trekpaarden. Een knecht verdiende 80 Fr per week, naast kost en inwoon. De laatste knecht, Georges Deneer, ging op rust in 1953.

Gedurende WO II werd de hoeve beurtelings bezet door de Duitsers en de Engelsen. In 1940 installeerden de Duitsers er een hoofdkwartier met een geschutseenheid. Het hoofdkwartier was telefonisch verbonden met de uitkijkpost op de Sint-Maartenstoren. Zo konden de Duitsers de Engelsen beschieten die naar de Mandel vluchtten. Onder de talrijke bomen in de omgeving van het Goed werden een honderdtal vrachtwagens verdoken opgesteld. Een gedeelte van het woonhuis werd ingericht tot officiersmess en keuken. De toenmalige eigenaars sliepen in de kelder.

In 1944 zijn de Duitsers in allerijl gevlucht. Voedselpakketten werden vernield en in de wal gegooid. Daarna vestigden zich de Engelsen.

In het begin van de jaren vijftig stortte het dak van de grote bergschuur in onder het gewicht van de dakpannen (~8 ton). Pas op het einde van de jaren veertig was het strodak door een pannen dak vervangen. Door verdere verkaveling slonk het landbouwareaal tot 27 ha.

Na het vertrek van weduwe Vanneste is de hoeve onbewoond

Bron: Karel Lemaitre, Familie Vanneste, uitgave in eigen beheer (VVF-Oostende 11-3/823)

Goed Harlembois te Harelbeke³⁵

Johan Vandeghinste vermeldt in zijn familieboek dat **Gilloote Vanden Gheinste Wwe Arent de Brabandere** uit Harelbeke dit Goed in Harelbeke bewoonde in de 15e eeuw. Na de dood van haar echtgenoot verlengde zij de pacht voor een termijn van 9 jaar, terwijl het goed in verschillende handen overging. Arent de Brabandere is een directe voorouder van de echtgenote van Robert Vanneste, neef van mijn moeder.

Dit goed bevond zich tussen de baan naar Kortrijk en de Leie, iets voorbij de banmolens.

Het Goed was het centrum van de voormalige heerlijkheid

Harlembois, voor het eerst vermeld in de 14de eeuw; thans goed bewaarde hoeves met roterij en

³⁵ <https://inventaris.onroerendergoed.be/erfgoedobjecten/205143>

zwingelarij, gelegen tussen de Kortrijksesteenweg en de oude en de nieuwe Leiearm. Johan Vandeghinste vermeldt dat Gilloote op 1 mei 1490 verhuisde naar het goed "Reynaertsvliet" eveneens te Harelbeke. Zij zou dan de pacht niet helemaal uitgediend hebben. Bovendien zou zij in datzelfde jaar overleden zijn.

Reynaertsvliet was een leen en hoeve met land, water, bos en weilanden van 12 bunder groot, gelegen in de huidige wijk Stasegem. Dit goed is wellicht het latere "Goet te Stasegem" op de hoek van de Steenbruggestraat.

Hoeve Ter Lieverstede te Oostkamp

Franciscus Vanneste³⁶ (1797-1875), landbouwer en later brouwer (zie brouwerijen), tevens schepen van de gemeente Oostkamp bewoonde medio 19de eeuw de hoeve Ter Lieverstede met zijn gezin van acht kinderen. In de volksmond wordt gezegd dat deze hoeve reeds heeft bestaan "ten tijde van de Tempeliers". De hoeve zou naar verluidt in 1619 eigendom zijn van Conrad Schetz (1553-1632), die o.m. baron van Hoboken is, en die in 1617, nadat hij geadopteerd wordt door zijn tante Barbe d'Ursel, de naam en het wapen van de d'Ursels overneemt (cf. Stationsstraat nr. 196). Het goed bedraagt 240

gemeten (circa 110 hectare); de hoeve strekt zich uit van de Legeweg (heeft nr 196) tot tegen het Sint-Trudoledeke op de grens van de heerlijkheid.

Weergegeven op de Kabinetskaart van de Oostenrijkse Nederlanden, opgenomen op initiatief van Graaf de Ferraris (1770-1778), als een omwalde hoeve gelegen langs een kronkelend, oostwaarts lopend baantje met bijschrift "De Liberstede". De hoeve bestaat zeker al uit twee quasi parallel gelegen volumes.

In de eerste helft van de 19de eeuw is ook de omgrachting nog afleesbaar cf. Atlas der Buurtwegen (circa 1843). Op de Atlas van Vandermaelen (1846-1854) eveneens zogenaamd "Libe Stede Ferme" Sinds de jaren 1950 heeft het woonvolume verschillende veranderingen ondergaan cf. foto's van het Koninklijk Instituut voor het Kunstpatrimonium (KIK) van circa 1953.

Wervickhove te Rumbeke

Leo Wallays (– 1880) was notaris en burgemeester van Lendeledede. In 1850 huwde hij met **Ursula Planckaert** (1819-1915) uit Bellegem. Zij is een kleinkind van **Maria Joanna Vanneste** (1755-1841), gehuwd met Bauduin Foulon. Zij is de zuster van een overgrootvader van een zwager van mijn grootvader Gustaaf Leenaert. De Nederlands genealoog Guus Van den Neste vermeldt op zijn GeneaNet site dat het echtpaar gehuwd zou zijn op de Wervickhove te Rumbeke.

De oudste vermeldingen van de Wervickhove gaan terug tot de 14e eeuw.

Medio 1730 zou de hoeve Wervickhove aangekocht zijn door Graaf Philippe René Hyacinthe de Thiennes (1722-1748) die getrouwd was met Maria Ballet³⁷. Deze hoeve, gelegen ten zuiden van de kerk van Rumbeke was een schaareshoeve. Door die aankoop werd de hoeve een leenhofstede van de heerlijkheid Rumbeke. Op dit leen stond ook een windmolen. De hoeve zou evolueren tot een bekende paardenhofstede.

De hoeve gelegen aan de Kwadestraat 60 te Rumbeke is aangeduid op de Ferrariskaart (1770-1778) en de Atlas der Buurtwegen (1843).

³⁶ Stamboom ID = 11934

³⁷ http://www.kasteelvanrumbeke.be/_pages/nl/geschiedenis.htm

Verhalen en Anekdoten

Gustave Leenaert, een boekbinder met een joie de vivre ondanks tegenslagen

Buiten het obligate nieuwjaarsbezoek en de rondgang bij de familie ter gelegenheid van de eerste of plechtige communie had ik weinig contact met mijn grootvader en stiefgrootmoeder. Sinds de berechting voor collaboratie van een van de broers van mijn moeder, Antoine, boterde het niet meer tussen mijn moeder en haar ouders. Eigenlijk was het al mis vanaf het moment dat haar vader hertrouwde met Sliodate (Celine Cotte). Hoewel mijn moeder tot haar twaalfde bij tante nunne (Stanislas Dispersyn) op kostschool zat bij de dames van Sint Niklaas in de Voorstraat in Kortrijk, was het thuis tijdens de vakantie geen pretje. Mijn grootvader ging maar door met kinderen verwekken (vier boven de vijf met Lucie Dispersyn) en werd zij ingezet bij het huishouden. Mijn grootvader had met zijn neef Jozef Vanneste een goed draaiende boekbinderij in de Veldstraat. Naast het atelier lag het woonhuis, waar mijn moeder opgroeide. Mijn grootvader was klein van stuk maar een imposante en dominante verschijning. Hij leefde als een luidruchtige bon-vivant. Midden in de ochtend bonsden ze op de tussenmuur ten teken dat het tijd was voor soep. Een van de kinderen, Joseph was door multiple sclerose aan zijn stoel en later zijn bed gekluisterd. Het gezin droeg dit kruis met opmerkelijk gemak. Toen op het eind van de oorlog (26/3 en 21/7/1944) de geallieerden de stad bombardeerden ging Gustave boven op een slaapkamer het schouwspel aanschouwen. Onderwijl werd de Koeiemarkt achter het huis volledig in puin geschoten. “Hij wilde liever meteen dood dan in de kelder langzaam te versmachten” zei hij. Mijn ouders, die toen inwoonden in de Passionistenlaan, zochten zoals iedereen bescherming in de schuilkelders van “Toontje’s kerke” (St. Antoniuskerk). Later gingen ze tot aan de bevrijding bij tante Florida, een nicht van mijn vader, in Heule overnachten.

Het obligate bezoek op nieuwjaarsdag was best spannend. In het donker trotseerden we de soms ijsskoude afstand in rijen van twee of drie. Philippe en ik voorop, mijn ouders achteraan met de kleinsten aan de hand. Op zulke dagen was het in de Veldstraat een en al astrabantie. Al mijn ooms en tantes waren er, en wij arriveerden dan met zijn zessen of meer. Als we eenmaal gezeten waren restte ons alleen het luisteren en stil zitten zoals ons gemaand was bij het van huis gaan. Het werd pas echt spannend wanneer het weer dreigde te slecht te worden om te voet terug te keren. Feest was het wanneer een Oldsmobile, Buick of Chevrolet voorreed.

Ik kan me niet herinneren dat mijn grootvader ooit thuis langs is gekomen.

Het noodlot wilde dat hij een paar maanden na mijn vader stierf aan een hersenbloeding. Bij het overlijden van mijn vader had hij nog gezegd “dat hij nog wel lang geleefd had met zo’n hart”. Sliodate ging naast haar dochter Cecile wonen. De boekbinderij was al eerder door list en bedrog in Vanneste’s handen gevallen.

Op 10 mei 1944 kwamen, tussen 23 uur 17 tot 23 uur 37, een 500-tal bommen neer op de strook “Marionetten” tot het Sint-Janskerkhof. Ook werd aanzienlijke schade aangericht op de Pottelberg in de Bruyningstraat en de Markesteenweg. Er werden 10 doden geteld. Op 15 mei volgde er nog een zware luchtaanval. Die was vooral te wijten aan het feit dat de Duitsers geen gelegenheid mochten krijgen om de berokkende schade aan de spoorlijnen en -materiaal te herstellen. Op 21 juli 1944 kende Kortrijk de twee zwaarste aanvallen. De eerste aanval gebeurde van 0.55u. tot 1.12u. waarbij vooral de oost-en westkant van de stad werden getroffen. De tweede aanval gebeurde tussen 1.55u. tot 2.15u., waarbij bommenwerpers in verschillende aanvallen hun lading op het centrum, de zuid-, noord- en westkant van het stadsgebied uitwierpen. Er waren 172 doden en een 1000-tal gewonden. Sommigen stellen dat Kortrijk er van alle Vlaamse steden het ergste aan toe was. Het grootste deel van de bevolking van de stad trok naar de meer landelijke dorpen daar deze gespaard bleven van de geallieerde bombardementen. Zo daalde de Kortrijkse bevolking in de binnenstad tot 4000.

Vissersfamilie Hindryckx emigreert met eigen schip naar Argentinië

Jenny Leenaert (1927 –), eerste nicht in de 4e graad van mijn betovergrootvader Frédéric Leenaert, huwde op 24 augustus 1946 met Renée Firmijn Hindryckx (1927 –) uit Oostende. Toen ze net getrouwd waren besloot de vader van Renée, Leon, een Oostendse plafonneerder, maar ook reder en visser om met zijn familie te emigreren naar Mar del Plata, Argentinië. Emigratie vlak na de oorlog kon twee redenen hebben. Een economische reden, om aldaar betere visgronden te vinden, maar ook een politieke. Veel economische collaborateurs ontvluchtten het land en emigreerden officieel of clandestien naar Argentinië. Meestal emigreerden gehele families, zo ook in dit geval, waarbij Leon Hindryckx emigreerde met al zijn kinderen en kleinkinderen.

Afbeelding 6: De Montreal bij haar vertrek uit Oostende

Nochtans ging het voor de oorlog met Leon voor de wind. Hij baatte samen met zijn vrouw Delphine Vanhoutte (Jabbeke 13/6/1889) het café Sport uit in de Timmermanstraat 47. Hij was eveneens eigenaar van het vissersvaartuig De Zeemeeuw. Leon had in 1922 de Velo Club De Zeemeeuw opgericht (De Plate oktober 2003 blz 192-198 en november 2003 blz 229-230).

Onder zijn impuls en met medewerking van Hendrik DALLE werden met talrijke wielersfanaten contacten gelegd om een wielersclub te stichten. Op 1 september 1922 werd de stichtingsvergadering gehouden in Café "Sportwereld", Vandersweepplein (het huidige Ernest Feysplein), Oostende, uitgbaat door Julien Vanthournout. De vereniging werd onder de benaming "De Zeemeeuw" over de doopvont gehouden. Dit door toedoen van de initiatiefnemer Leon, die samen met Hendrik Dalle, de eigenaar was van een vissersboot, die de naam "De Zeemeeuw" droeg. De aanleiding tot het oprichten van deze wielersclub was de bouw in 1921 van een nieuwe velodroom in het Maria Hendrikapark. De aandeelhouders van deze piste werden de bestuursleden van de wielersclub. De verantwoordelijke uitbater van de wielersbaan was Camiel Van Belleghem. Achter de schermen had hij de nieuwe vereniging zijn morele steun gegeven. Hij werd dan ook als erevoorzitter van de "V.C. De Zeemeeuw" voorgedragen. Voor verdere achtergrondinformatie over de wielersvereniging De Zeemeeuw zie: De Pate,Oostende, oktober 2003

In 1946 kocht hij samen met twee partners een twee jaar oude Canadese mijnenveger, die ze op een Oostendse werf lieten ombouwen tot motortrailer. Op 17 februari 1948 brachten ze het schip in de vaart onder de naam Montreal nummer O.205. Op 2 december 1949 vertrok het schip met bestemming Mar del Plata in Argentinië. Het had 13 bemanningsleden en 30 familieleden en enkele passagiers aan boord (zie lijst). De reis ging via Lissabon, Dakar (Senegal), Recife (Brazilië), Montevideo (Uruguay), Buenos Aires en zo verder tot de eindbestemming, waar ze aankwamen begin 1950. Op 25 augustus 1950 vaarde het schip onder Argentijnse vlag waarna het op 20 december geschrapt werd uit de lijst van de Belgische vloot. Op 4 oktober 1951 begon de eerste verkenning van nieuwe visgronden voor de kusten van Patagonië onder leiding van Firmin Vandenberghe. Door storm en geweldige tij strandde het vaartuig op de hoek van de St. Matheasgolf in oktober 1952. Na 37 dagen werd het terug vlot getrokken. De herstelperiode van 8 maanden zorgde voor een groot verlies dat het vaartuig niet meer kon opbrengen. Zie bronnen^{38,39} Op de lijst van passagiers vinden we **Jenny Leenaert** als opvarende samen met hun twee oudste kinderen Rita en Sonia. Rita was nog een baby van nog geen jaar oud toen ze de oversteek maakte. We zien ook dat haar schoonbroer Alfons Hindryckx, tweede machinist was, terwijl Evarist de Boek de kapitein van het schip was. Dat de omstandigheden op het schip penibel waren tijdens de

³⁸ <http://www.histarmar.com.ar/InfGral-2/PescBelgas.htm>

³⁹ <http://www.oostende.be/product.aspx?id=12523>

oversteek hoeft geen betoog (zie 161).

Tripulacion	Procedencia	Conyuges	Hijos
Evarist de Boek Capitan	St. Niklaas	Augusta van Hulle	Karel, Jan, Albert, Godelieve
Fyrmim Vandenberghe - 1er Of.	Ostende	Rachel Hyndrickx	François (trip) Roland; Renée; Helene; Rose-marie
Havermaet, August (2° of)	Ostende		
Vandenberghe, François (3er of)	Ostende		
Burke, Gerard -1er Maq.	Ostende	Rosalie Vilain	Gerard, Marie-Jeanne
Hindryckx, Alfons (2° Maq.	Ostende	Bertha Vanslebrouk	Cristina, Rachel
Delanghe, Emiel Marinero	Ostende		
Hindryckx, Renée Marinero	Ostende	Jenny Leenaert	Rita, Sonia
Brackx, Robert (marinero)	Ostende		
Van Ingelgem, Jos (cocinero)	Elsene		
Vlamynck, Maurice - aprendiz	Breedene		
Baert, Jacques aprendiz	Berchem- St. Agathe		
Hyndrickx, Leon (socio-propietario)	Ostende	Delphine Vanhoutte	Alfons, Renée, Rachel
Vyanne, Fernando (socio-propietario)	Nieuwpoort	Zonnekein, Luciana	Renée, Emma
Karel Engelbeen (socio-propietario)	Antwerpen		JOhan
Pasajeros			
Gerard Van Den Voorde	Gante	Clara Kopp	Hugo, Rita, Martha
Simonne Marsenille	Keerbergen		Fredie
Lams, Ernesto	Nieuwpoort		
Albert De Saedeleer	Aaslt		
Georges Berger (socio prop.)	Berchem - St Agathe		

Hoe het met de familie Hindryckx vergaan is in Argentinië wordt nog verder onderzocht (archief museum de Plaete). Duidelijk is wel dat een aantal gezinsleden in Oostende zijn overleden. Bijvoorbeeld de echtgenote van Leon, Delphine Vanhoutte is 13 jaar na het overlijden van haar man in Mar del Plata, op 79 jarige leeftijd overleden in Oostende. Ook zijn dochter Rachel en haar echtgenoot Firmin Vandenberghe, die op 4 oktober 1951 als eerste de nieuwe visgronden in Patagonie had bevestigd, zijn beide in Oostende overleden.

Het gezin van Jenny Leenaert is in Argentinië blijven wonen. Een referentie naar een officieel document met betrekking tot een erfenis waarin haar naam vermeld, gedateerd op 24 juni 2008 is gevonden op: <http://www.gob.gba.gov.ar/html/gobierno/diebo/boletin/25955/sucesorios.htm>.

Lijkrede uitgesproken bij het overlijden van Hendrik Jozef Vanneste (1856-1902)

(verre neef van mijn moeder)

Lijkrede uitgesproken door de Schepen GHYOOT bij het uittreden van de rouwstoet op de hofstede:

Als een ware donderslag weerklonk Donderdag laatst, in de stad Kortrijk de droeve mare van het schielijk afsterven van den heer Hendrik VANNESTE, gemeenteraadslid hier ter stede. Maandag laatst was hij nog geheel gezond, zijne dagelijksche bezigheden verrichtende, en helaas, hij ligt hier nu ten lijke.

Wat zijn de werken Gods ondoordringbaar! In name van het Gemeentebestuur en van den Gemeenteraad van Kortrijk kom ik hier een laatste vaarwel zeggen aan zijne stoffelijke overblijfselen en u melden welken verdienstelijken man Kortrijk komt te verliezen.

Henri Joseh VANNESTE zag het levenslicht te Kortrijk den 9den Junij 1856. Zijn katholieke ouders boezemden in hem van kindsbeen af gevoelens van godsdienstigheid, van eere en deugd. De jonge Hendrik beantwoordde op een wonderlijke manier aan hetgeen zij van hem verwachtten. Van jongs af toonde hij veel aanleg tot den landbouw. Hij beeverde zijn werk, ging mee met de euuwe en op de huidige dag was hij erkend voor een der vernuftigste landbouwers van Kortrijk.

Minzaam van karakter, altijd gelijk van luim, hij wist de achting zijner landgenooten te winnen, en men mag zeggen dat hij de god was van de streke. "VANNESTE den boschboer". Zijne liefde tot de behoeftigen was van iedereen gekend. Nooit heeft iemand nutteloos zijne hulp ingeroepen. Nooit heeft iemand ongetroost zijn hof verlaten. Het is dus niet te verwonderen dat de katholieke partij hare oogen op hem geslagen heeft om hem te verzoeken het ambt te aanveerden van in den gemeenteraad te zetelen als vertegenwoordiger van de belangen van den buiten.

Ik herinnere mij nog welke moeite wij hebben moeten aanwenden om hem dit ambt te doen aanveerden. "Ik ben de man daarvoren niet." zeide hij ons. - Op ons aandringen, hem overtuigende dat hij de katholieke partij ging dienst bewijzen, aarzelde hij niet meer. Hij aanveerde, hopende een weining goed te kunnen doen. De tijd heeft getoond dat wij in onze hoop niet zijn teleurgesteld geweest, en zeer dikwijls heeft hij ons, door zijnen goeden raad groote diensten bewezen. Aan zijnen invloed is het te danken dat zooveel landelijke wegen verbeterd en bestraat zijn geweest. Hij drong altijd aan om degene te doen verbeteren die nog min of meer onbruikbaar zijn. Jammer is de dood hem schielijk in zijn werken komen treffen. Moeilijk zullen wij ons aan het gedacht doen hem te midden ons in de gemeenteraad niet meer te zien. Het mag gezegd worden, hij gaf het goede voorbeeld van regelmatigheid in het bijwonen van zittingen.

Lid der kerkfabriek van Sint Rochusparochie wist hij de belangen dier kerk te verdedigen. Hetgeen Henri in zijn openbaar leven was, dat was hij ook in zijn huiselijk leven, de vriend van broeders en zusters, hunnen goedenraadsman in alles wat zij betrachtten. Ook ben ik niet verwonderd het groot verdriet te zien, dat ik rondom mij ontwaar. Ja, gij, zijne teerbemide broeders en zusters, een onherstelbaar verlies komt gij te onderstaan, en ware het niet dat de liefde tot God en de hoop tot een beter leven u ondersteunt, moet ik niet verwonderd zijn u moedeloos te vinden.

Henri, als ware kristen, heeft de dood zien aankomen zonder morren, en het is met de beste gevoelens van geloof, hoop en liefde bezielde dat hij de laatste heilige Sacramenten ontvangen heeft. Het is niet te twijfelen of onze betreurde vriend, heeft alreeds de belooning ontvangen van al zijne verdiensten.

Dat het geheugen zijner stichtende dood een balsem weeze voor zijne bedroefde familie en zijn talrijke vrienden.

Vaarwel, Henri, rust in vrede.

Moord in de Nevele-Rosendaal hoeve van Vanneste

Catharina Ghequire (1794-1846) werd op nieuwjaardag vermoord op haar hofstede in Rollegem. Zij is de grootvader van **Louis Vanneste**, een 4e neef in de 2e graad van een zwager van mijn grootvader. We citeren⁴⁰

De hoeve dateert van de 17-18de eeuw. Einde 19de eeuw was Vanneste eigenaar en uitbater. Paul Renard volgde hem als pachter op in 1906. In 1945 werd Pierre Dumortier de eigenaar en sinds 1979 volgde zijn zoon Roland hem op.

Al van in 1601 had "Nevele-Rosendaal" een rechthoekige wal en dit bleef ongewijzigd tot einde 19de

eeuw. De wal verdween in fasen: het linkerdeel langs de weg verdween omstreeks 1900, de wal achter

het woonhuis in de jaren vijftig en rond 1964 het latse deel achter de schuur.

Pastoor Slosse vermeldt dat het vierde doodsprentje in Rollegem werd uitgegeven voor het overlijden van Cathrientje Ghequiere, vulgo Cathrientje Louage. " Ze wierd op hare hofstede binst de hoogmis vermoord op 1 januari 1846."

Zij die dachten dat Cathrientje een kind was vergisten zich. Katrien was een volwassen vrouw van 52 jaar oud. Ze werd niet vermoord op de hofstede, zoals aanvankelijk gedacht aan Rietjes kruis maar op de hofstede: "Nevele-Rosendaal". Hoe kwamen we dit op het spoor?

Bij zulke gelegenheden denkt men direct aan de krant. Doch in die tijd waren kranten zeker niet gericht naar het brede publiek. Tot na de tweede wereldoorlog werden naar aanleiding van roofovervallen, moorden, verkrachtingen, en andere zware misdrijven door Markt- en straatzangers het thema beschreven en bezongen. En toch was er een klein verhaal, uit het krantenartikel in Journal de Bruges 3/4/1846" konden we lezen:

"On écrit de Courtrai: Un crime horrible vient d'être commis hier matin à Rollegem, durant la grand' messe, la fille Ghesquière âgée de 52 ans et habitant une ferme avec son frère dans ladite commune, située à une lieu d'ici , a été assassinée de la manière la plus atroce pendant qu'elle était seule nu logis. Son cadavre a été ensuite jeté dans un étang qui entoure la ferme et d'où on l'a retiré. Le crâne est horriblement fracassé. Cet assassinat a été suivi d'un vol d'espèces et de bijoux de femme.

Hier après-dîner, immédiatement après avoir reçu la nouvelle, les membres du parquet se sont rendus sur les lieux et ont fait les recherches les plus actives pour découvrir l'auteur de ce crime, car tout fait présumer qu' il a été commis par un seul individu. La nuit seule a pu mettre fin à leurs investigations qu 'ils ont dû recommencer aujourd'hui de bon matin."

We vernemen wel degelijk, dat "Son cadavre a été ensuite jeté dans un étang".

In de "Journal d'annonces de Courtrai" van 7 januari 1846 lezen we dat de moordenaar van zuster van boer Ghesquiere in Rollegem zijn daad bekend heeft. Voor Catherientje was de moordenaar geen onbekende. Op de boerderij was hij een tijdje knecht geweest maar na 20 maanden hadden Cathrientje en haar broer hem zijn ontslag gegeven wegens ontrouw.

De moordenaar kwam net uit de gevangenis toen hij zich op oudejaarsavond ongemerkt liet opsluiten in de schuur van de boerderij. Toen de boer en de knechten op nieuwjaarsdag vertrokken naar de hoogmis sloeg hij zijn slag. Cathrientje was echter nog thuis en gealarmeerd door lawaai in de kamer ging ze een kijkje nemen. Ze herkende de weggezonden knecht en vroeg wat hij zocht. De knecht antwoordde niet maar sloeg haar met een schop op het hoofd tot ze badend in het bloed neerviel. Hij doorzocht de woning en stal wat hij kon. Bij het verlaten van de woning liep hij voorbij de gewonde Catherine en bemerkte nog een teken van leven. Razend sloeg hij haar opnieuw en sleepte zijn vroegere werkgeefster naar de wal waar hij haar in het water gooide. In die tijd was de guillotine gebruikt als executiemethode. Het is pas bij de invoering van de

⁴⁰ <http://www.gekierre.com/stamboom/pdf/706.pdf>

guillotine in onze gebieden dat de men geen onderscheid meer kon maken tussen de veroordeelden uit verschillende standen. Op het uur van de dood werd iedereen gelijkgesteld.

De veroordeelde Christiaens werd op de middag geëxecuteerd. Hij werd niet de avond ervoor, maar pas diezelfde morgen van Brugge naar Kortrijk vervoerd.

Uit de krantenberichten bleek ook dat de laatste actie van de ter doodveroordeelde vaak het kussen van het kruisbeeld was. Deze handeling ging meestal gepaard met de woorden "Seigneur, je remets mon âme entre vos mains" Mon Dieu, je remets mon âme entre vos mains"

"Heer in uw handen beveel ik mynen geest"

De veroordeelde had wel hoofdzakelijk een zwijgende en passieve rol, een kort woordje tegen de priester zoals hierboven vermeld werd, paste wel in het ceremonieel. De enige veroordeelde die zich wel tot het volk richtte was Christiaens (1846). "(...). Hij heeft met een flauwe maar kalme stem gezegd; mensen ik vraag u allen vergiffenis (...)"

De executie van Christiaens op 7/04/1846 gebeurde op de Grote Markt,

Waarom zei men, Cathrien Louage in plaats van Ghequiere?

Cathrientjes overgrootmoeder was getrouwd met Nicolaus Ghequiere. Twee jaar na de geboorte van Joannes Baptiste, grootvader van Cathrien, hertrouwde Cornelia met Joannes Baptiste Louage.

Mooi staaltje van succesvol stamboomonderzoek Hoe Sala's uit Nederland en België hun roots vonden in een schoendoos in Italië

Juliette Ledure (1852-1893) is op 11 mei 1886 gehuwd met **Constant Sala** uit Moeskroen. De naam doet al vermoeden dat Constant niet echt van Vlaamse of Waalse afkomst was. Zelf wilde hij ook wel weten waar hij vandaan kwam. Van zijn echtgenote, Juliette Ledure weten we dat zij een nicht is van de echtgenoot van een zuster van Eulalie Pauline Vandeleene, moeder van een zwager van mijn grootvader **Gustave Leenaert**. Inderdaad, dezelfde Ledure familie die in het

verzet zat tijdens WO II (zie onder: verzet). We volgen hun verhaal⁴¹.

In 1814 vertrekken Giuseppe (de vader van Constant) en zijn broer Luigi uit Italië. De reden van dit vertrek is onbekend. In 1820 doet Giuseppe in Antwerpen aangifte van de geboorte van zijn dochter Marie Louise Josephine. Hij verklaart gehuwd te zijn met Anne Maria Marx. Zijn broer Luigi, woonachtig te Goes (Nederland - Zeeland) is aanwezig als getuige. Een jaar later laat zijn broer Luigi zich samen met zijn echtgenote Josepha Jacoba Muskeyn registreren als inwoners van 's-Hertogenbosch. Hij is koopman in bijouteriën. Giuseppe volgt zijn broer maar laat zich maar eerst inschrijven in 1826. Hij verklaart de voorbije vier jaar ook in Amsterdam en in Rotterdam te hebben vertoefd. Volgens Cock Rijkerkerk (www.rijkerkerk.net) mag men Den Haag aan het rijtje toevoegen. Giuseppe zou daar een relatie hebben gehad met Domina Moriggia. Harde bewijzen ontbreken. Toch is het opmerkelijk dat Luigi later in 1828 in een brief gericht aan zijn broer verwijst naar deze familie. Verder lezen we in het inschrijvingsdocument dat Giuseppe dertig jaar oud is, geen beroep heeft en ongehuwd is. Anne Maria Marx en haar dochter Marie Louise Josephine vinden we terug in Heusden (Nederland - Brabant). Zowel in de huwelijksakte van Marie Louise als in de akte van overlijden van Anne Maria staat Giuseppe vermeld als vader of wettige echtgenoot.

Hun vader Omobono Sala (grootvader van Constant) overlijdt vrij plots op 19 mei 1825 in Visino. De aanwezigheid van de twee oudste zonen, Giuseppe en Luigi, is noodzakelijk om de erfenis te regelen. Ondanks de brieven van hun moeder en van de burgemeester van Visino reageren zij niet en blijft hun volmacht uit. Het gezin Sala-Frigerio belandt in een benarde situatie en heeft het financieel erg moeilijk. De erfenis zal uiteindelijk in 1837 via tussenkomst van het gerecht geregeld worden in afwezigheid van de oudste zonen.

Giuseppe wordt als douanier in dienst van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden gestationeerd in Moorseele in 1827. Na de onafhankelijkheid van België wonen de twee broers in twee verschillende landen: Luigi woont in Nederland en Giuseppe staat nu in dienst van het Koninkrijk België.

In 1834 huwt Giuseppe met Amélie Sophie Six (°1812). Samen hebben ze negen kinderen: drie jongens en zes meisjes. Désiré en Jean Louis overlijden op zeer jonge leeftijd. Constant wordt geboren in 1854 en is het jongste kind. Hij is amper drie jaar oud bij het overlijden van zijn vader Giuseppe.

Na het overlijden van hun moeder (1871) vinden Constant en zijn zussen een aantal brieven waaronder zeker de vier brieven in het Italiaans geschreven en voor het nageslacht bewaard. Constant laat de brieven in het Frans vertalen door de heer Caffeux, werkzaam bij het transportbedrijf Gondrand Frères met filialen o.a. te Moeskroen en Milaan.

⁴¹ <http://blog.seniorennet.be/pelikaan/archief.php?catID=4269>

De inhoud van de brieven geven de aanzet tot een zoektocht naar de familie in Nederland (oom Luigi Sala en kinderen) en in Italië (ooms en tantes). Er worden brieven verstuurd naar verschillende plaatsen in Lombardije. Een aantal brieven worden beantwoord met de mededeling dat de gezochte familie onbekend is. De heer Caffeux zorgt steeds voor de vertalingen. Het verlossende antwoord volgt op 2 mei 1874. Angelina Sala-Nessi heeft in Visino de parochieregisters geraadpleegd en voegt een overzicht van de namen van alle kinderen uit het huwelijk van Omobono en Catterina Frigerio bij haar brief. De contacten met Italië worden hersteld. De vreugde en de ontroering zijn intens zowel langs Belgische als langs Italiaanse zijde. Enkele brieven van oom Paolo Luigi, jongste broer van Giuseppe en van Luigi, en van Luigi Folatelli, oudste zoon van Serafina Sala, bleven bewaard.

Ook in Nederland zoeken Constant en zijn zussen naar verwanten. In 1874 ontvangen zij een brief uit Rotterdam geschreven door H el ene Boeracker, echtgenote van Louis Sala en schoondochter van Luigi. Later volgt er ook nieuws uit Gent waar Adriana Maria (Mimi) Sala zich gevestigd heeft met haar echtgenoot Frederik Frans Ludwig en hun kinderen.

Zo'n 140 jaar later bieden de brieven zich weer aan. Via Françoise Van Geluwe bereiken ons de getypte versies van de brieven, jarenlang in een schoendoos op zolder bewaard. In Milaan vinden we als bij wonder de originele brieven, zorgvuldig bewaard eerst door Aline Sala, dochter van Constant, en later door haar nichtje Juliette verblijvend te Milaan.

De brieven bevatten kostbare informatie over de familie, over ouders en kinderen, over de problemen na het overlijden van Omobono, over het verdriet bij het uitblijven van nieuws vanwege Giuseppe en Luigi.

Ook voor ons de aanzet om een reisje te ondernemen naar Visino. En waar kun je als afstammeling van Omobono Sala beter logeren dan in de Albergo Sala te Valbrona? Deze Albergo werd in 1860 opgericht door Paolo Luigi Sala, jongste broer van Giuseppe en Luigi, en wordt tot op heden uitgebaat door de familie Sala.

E3-2012 geheim onthuld: Germaine is niemand minder dan Vanneste Paulette⁴²

De organisatoren van de E3-2012 Harelbeke pakken opnieuw uit met een opvallende affiche langs wegen en snelwegen. Dit jaar haalden ze de kleurrijke 'Germaine' of Miss E3' voor de lens. Wie is deze Germaine?

Wel, Zij is niet minder dan de 66-jarige bakkersvrouw **Paulette Vanneste** uit Kortrijk. Zij is een dochter van Robert Vanneste, neef van mijn moeder. Paulette

speelt in wel drie toneelgezelschappen en kwam alzo in contact met de publicist verantwoordelijk voor de affiche. Zij zegt "Mijn generatie is niet afgeschreven. Ik sta elke dag om 6.30 uur op om onze bakkerij/patisserie open te houden. Daarnaast speel ik in drie theatergroepen. Iemand van het gezelschap Isegrim werkt bij het publiciteitsbureau dat de E3 Prijs-affiche maakt. Hij vroeg me als model. Ik ging direct akkoord. Ik doe niets liever dan mensen laten lachen". Zij is de opvolgster van het Playboymodel Gaelle dat vorig jaar naakt in het gras lag voor de affiche, tot ongenoegen van sponsor KBC, die daarom afhaakte. "Ah, waar ze zich druk over maken. Een beetje bloot is toch niet erg. Maar mij moeten ze daarvoor niet meer vragen. Ik ben te oud."

Paulette staat toch uitdagend op de koersaffiche. Ze leunt stout achterover en roodt haar lippen. 'Ik speel daar natuurlijk een rolletje. Maar als de affiche eruit spat door de kleuren, dan komt dat toch door mij. Ook in het dagelijks leven draag ik altijd kleurrijke kledij. Het is niet omdat ik ouder ben dat ik alleen nog maar zou staan met zwart en grijs. Laat Paulette je dag maar kleuren.'

De bakkersvrouw heet Paulette maar op de affiche staat wel 'Germaine is er klaar voor'. 'Ik vind dat toch een beetje jammer', zegt Paulette. 'Niettegenstaande het mocht van mij, wilden de affichemakers mij niet onder mijn eigen naam opvoeren. Eerst zou ik Rozeke heten. Dat vond ik mooi. Maar toen bleek dat iemand in het bestuur onlangs een Rozeke had verloren. Uiteindelijk zijn ze uitgekomen bij Germaine.'

De Germaine-affiches hangen al een paar dagen her en der in de regio. 'Omdat ik ze zelf nog niet had gezien, ben ik gisteren eens gaan rondrijden. En ik moet zeggen: het is formidabel. De bedoeling was: opvallen. Dat is zeker gelukt. Wildvreemde mensen komen vanuit Harelbeke naar onze patisserie in Kortrijk om mij te zien. Op die manier doet onze zaak een beetje zijn voordeel met die affiche.'

'Anderzijds hebben we er ook kosten door. Ik ben gevraagd om de bloemen te komen afgeven aan de winnaar van de E3-prijs. Dat is een weekdag, dus moet ik dan ons winkelmeisje laten komen. Maar ik doe het met plezier. Mijn man en ik kijken graag naar de koers op tv. Zeker wanneer er een Belg mee is in de ontsnapping.'

⁴² <http://www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=GIA3NCQK6>

<http://www.nieuwsblad.be/article/detail.aspx?articleid=BF3N10VE>

<http://kw.knack.be/west-vlaanderen/nieuws/sport/germaine-is-klaar-voor-e3-harelbeke/article-4000059514845.htm>

Markante Verwantschappen

Sire Jean Glorieux officier van Maria van Bourgondie

Geb.: 1456 te Lille (F)

Overl. 1513

Ber. : Ridder (officier) van Maria van Bourgondie

Bernard Vandeginste fs Yvonne Bertha Leenaert fa Gustave Gabriel Leenaert fr Augusta Pauline Leenaert x Eduard Leo Vanneste fs Charles Louis Vanneste fs Petrus Josephus Vanneste fs Amandus Leonardus Vanneste fr Pierre Igance Vanneste pr Barbe Therese Vanneste mr Rosalie Everaert x Henri Liagre fs Julie Glorieux fa Pierre Joseph Charles Glorieux fs Etienne Glorieux fs Georges Glorieux fs Etienne Glorieux fs Etienne Glorieux fs Georges Glorieux fs Jehan (Hacquin) Glorieux fs Jehan Glorieux fs **Sire Jean Glorieux**

We citeren uit de Encyclopédie Universalis⁴³

Le nom de cet ancêtre a été relevé dans les états journaliers des émoluments payés aux Officiers et Dames de "l'Hotel de Marie de Bourgogne, archiduchesse d'Autriche.

Officier en 1482 de la maison de Marie de Bourgogne alors que celle-ci réside à Bruges. Il n'a donc pas pu être recruté dans cette ville ni dans la Chatellenie de Courtrai.

Le recensement de 1555 étudié et résumé par Jacquart établit que l'existence d'une famille Glorieux n'est relevée dans aucune des communes de la Chatellenie. Le Sire Glorieux ne paraît pas davantage être venu de Bourgogne ou de Dijon où l'on ne retrouve guère de Glorieux. Il est donc probable que le Sire Glorieux ait été recruté dans la Chatellenie de Lille d'autant plus que dès le XIVe siècle le nom de Glorieux peut être relevé dans divers documents de l'époque.

Le nom de cet ancêtre a été relevé dans onze des états journaliers des émoluments payés entre le 12 janvier et le 10 mai 1482 dus aux Officiers et Dames de "l'Hotel de l'archiduchesse d'Autriche".

Il est cité en 68e position et touche 6 sols.

("Etats des gages" - Archives de Nord-cote B 3445-annes 1345 1682) Le sire Jean doit être originaire de Lille ou avant lui des Glorieux appartenant deux générations avaient servi en qualité de militaires la Gouvernance de Lille.

Jean Glorieux ne vient donc pas de Bourgogne et il ne peut venir de la Chatellenie de Courtrai les tables des vieilles familles de cette Chatellenie en 1550 dressées par Jacquart d'après le registre 6981 de la Cour des Comptes ne mentionnent aucune famille Glorieux (Archives du Royaume).

Il s'avère que la maison de Marie de Bourgogne est dissoute après son décès et que ses membres se sont dispersés ce qui expliquerait le retour Lille du sire Glorieux qui s'y marie et compte parmi ses enfants un Jean Glorieux qui postérieurement à 1529 viendra vivre à Dottignies et Coyghem.

Il n'a toutefois pas été prouvé que le Jean de 1529 soit bien un fils du sire Jean Glorieux.

Sire Jean Glorieux serait décédé aux environs de 1512 à 37 ans (cfr Mme de Lauwe) mais il est aussi cité "agé de 55 60 ans décédé vers 1512/1517"

Marie de Bourgogne était née à Bruxelles en 1457 et est décédée à Bruges au palais princier Prinsenhof le 27 mars 1482.

Elle avait une très grande affection pour sa première dame d'honneur, Madame de Halewin et dans l'ouvrage qu'Yves Cazaux a consacré à Marie de Bourgogne on peut y lire: "la dernière pensée de Marie que le monde ait retenu de source certaine, est allée à Mme de Halewin. 'Aucune récompense ne pourra égaler tant de mérites a-t-elle déclaré et elle a voulu lui confier ce qu'elle avait de plus cher en la désignant comme "recteur et gouverneur" de ses enfants Philippe et Marguerite. Ceux-ci

⁴³ <http://www.a3-system.be/genealogy/pp/4/q/KA6GQR0WJ32VLNPCQ4.html>

furent élevés par elle sauf pendant la période où Marguerite, qui avait été enlevée par Louis XI, passa la cour de France.
(t1 p10)

Marie de Bourgogne est fille unique du duc de Bourgogne Charles le Téméraire et de sa seconde épouse Isabelle de Bourbon. En 1477, âgée de vingt ans, Marie, duchesse de Bourgogne prend la tête des états bourguignons à la suite de la mort accidentelle de son père devant Nancy. Sa jeunesse et son inexpérience politique lui font perdre une partie de ses états. Louis XI, ennemi acharné de sa dynastie, reprend la Bourgogne proprement dite, envahit la Picardie et l'Artois, tandis que l'Alsace, la Lorraine, la Gueldre, le Zutphen et Lie se séparent de l'état bourguignon. Les états généraux réunis à Gand en février 1477 obligent Marie à signer le , qui abolit les institutions centrales établies par les ducs de Bourgogne, notamment le parlement de Malines, cour de justice suprême, et qui signifie le retour aux anciennes institutions et privilèges régionaux. Bien qu'engagée par Louis XI au dauphin de France, alors de sept ans, Marie épouse en août 1477 Maximilien de Habsbourg, fils unique de l'empereur Frédéric III d'Autriche. Protecteur des états bourguignons, Maximilien arrête l'arme française en août 1479 à Guinegatte. Marie meurt en 1482 des suites d'une chute de cheval, laissant deux enfants: Philippe le Beau et Marguerite d'Autriche. Ainsi prend fin le règne de la maison de Bourgogne. Maximilien exerce la régence jusqu'à la majorité de Philippe le Beau en 1494. Il rencontre beaucoup de difficultés de la part des provinces, excédées par la politique centralisatrice des Bourguignons⁴⁴.

De zoon **Jehan** (1491- 1546) van Sire Jean begint met de aankoop/huur van gronden in de streek van Kooigem en Dottenijs.

"Dat Jan Glorieux es commen voor ons ende heift verkent ende verlyt dat hy ghenomen heift in hueringhe ende te loyalen pachte jeghen Joos Eghels een zyn goet gheleghen in de prochie van Dotenys ende Coyeghem, groot onder hofstede, mersch endewinnende landt XVIII bunderen of daromtrent lette meer of min ende emmerde vier houcken ende den middewaert, den termyn van IX jaeren lanc ghedurende die inneghaen zal te meye XVdXXX omme de somme van IX Ib gr(ooten) in ghelde, drie mudden taerwe up III s.p(arisis) de beste ende vier steenen vlas ts(iae)rs te betalene ten tween pay(men)ten, in ele jaer, te wetene het ghelt telcken Sint Jansmesse ende drie mudden taerwe ende vier steenen vlas telcken Kerssavonde te leveren binderstede van Curtrycke...."

Zijn kleinzoon **Georges** verwerf in 1610 het Goed La Tollarderie te Kooigem. Daar komt later via zijn kinderen en kleinkinderen (zie stamboom) nog het Goed La Haverie bij. Nagaan hoe dit allemaal precies in elkaar steekt is een studie apart. Temeer daar gronden en domeinen via het leenstelsel werden verworven of bewoond.

⁴⁴ <http://www.a3-system.be/genealogy/pp/4/q/KA6GQR0WJ32VLNPCQ4.html>

Mgr Waffelaert

Geb.: 27 aug 1847 te Rollegem

Overl.: 18 dec 1931 te Brugge

Ber.: Gewezen onderpastoor van Blankenberge -
Daarna op 25 jul 1898 gewijd tot Bisschop van
Brugge

Gustavus Josephus Waffelaert fs Angelus Waffelaert fs Petrus Ludovicus Waffelaert fs Francisca Maria Glorieux fa Jacques Jean Glorieux fs Georges Glorieux pr Etienne Glorieux pr Pierre Joseph Charles Glorieux pr Julie Glorieux mr Henri Liagre x Rosalie Everaert fa Barbe Therese Vanneste fa Pierre Ignace Vanneste fr Amandus Leonardus Vanneste pr Petrus Josephus Vanneste pr Charles Louis Vanneste pr Eduard Leo Vanneste x Augusta Pauline Leenaert sr Gustave Gabriel Leenaert pr Yvonne Bertha Leenaert mr **Bernard Gabriel Marie Vandeginste**

Componist Peter Benoit

Geb: 17 aug 1834 te Harelbeke

Overl.: 6 mrt 1901 te Antwerpen

Onze familie is langs twee kanten verwant met Peter Benoit.

1) Amelie Maria Theresia Vanrijssel (1768 – 1832), directe voorouder van Vera Schotte is tweemaal gehuwd. Eerst met Josephus Windels, een directe voorvader van Vera Schotte en daarna met Petrus Andries Benoit (1753 – 1812). Beide Petrus Andries en Peter Benoit hebben dezelfde stamvader Carel Benoit (1636 – 1679)

2) Brigitte Martha Vanlerberghe, echtgenote van **Marcel Roger Benoit** is de dochter van Celine Madeleine Vanneste, die op haar beurt de zuster is van een zwager van mijn grootvader Gustave Leenaert..

Beide Marcel Roger en Peter Benoit hebben dezelfde stamvader Carel Benoit (1636 – 1679).
winde

Peter Benoit kreeg zijn eerste muzieklessen van zijn vader en studeerde nadien piano en orgel bij Pieter Carlier. Hij studeerde vanaf 1851 aan het Koninklijk Conservatorium in Brussel bij directeur François-Joseph Fétis. In de vakken harmonieleer en compositie haalde hij het diploma in 1854 met een 1e prijs. Nadien vervolmaakte hij zich verder in de orkestratie en de orkestdirectie bij Karel Lodewijk Hanssens, toenmalig directeur van de Muntshouwborg. Hij kreeg eveneens een 1e prijs in de befaamde wedstrijd Prix de Rome voor zijn cantate Le Meurtre d'Abel. In het jaar 1858 was hij in Duitsland, waar hij Keulen, Bonn, Leipzig, Dresden, Berlijn en München bezocht. In 1862 verhuisde hij naar Parijs, waar hij dirigent werd van het door Jacques Offenbach geleide Théâtre des

Bouffes Parisiens. Een jaar later nam hij reeds ontslag, en vestigde zich te Brussel (Sint-Joost-ten-Node). In 1867 werd hij directeur van de Vlaamse muziekschool, die in 1898 tot Koninklijk Vlaams Muziekconservatorium in Antwerpen opgewaardeerd werd. In 1890 stichtte hij het Nederlands Lyrisch Toneel dat in 1893 de Vlaamse Opera werd. Hij overleed te Antwerpen in 1901. De muziekschool in zijn geboortedorp Harelbeke werd naar hem genoemd.

Priester genealoog Leopold Slosse

	geb. : 2 nov 1842 te Marke Overl.: 31 maart 1920 te Rumbeke
Leopold Slosse fs Joannes Jacobus fs Petrus Jacobus fr Marie Therese x Petrus Josephus Vanneste fs Jacobus fs Nicolaus fr Ludovicus pr Amandus Leonardus pr Petrus Josephus pr Charles Louis pr Eduard Leo Vanneste x Augusta Pauline Leenaert = zuster van mijn grootvader.	

Jeugd en studies

Petrus Leopoldus Slosse werd op Allerzielen 1842 in het landelijke Marke, nabij Kortrijk geboren. Hij was het enige kind van een welgesteld boerenechtpaar. Opmerkelijk, zelfs voor 19de eeuwse normen, was dat zijn vader, Johannes Slosse (1798-1868) pas op 43-jarige leeftijd in het huwelijksbootje stapte. Dit op 17 november 1841. De 18 jaar jongere bruid, Ursula Vandaele (1816-1844), was afkomstig uit Rollegem.

Leopold Slosse was bijzonder trots op zijn voorouders waaronder zich generaties lang baljuws, burgemeester en verscheidene bisschoppen bevonden. De hoeve die Johannes Slosse bebouwde was eigendom van baron en grootgrondbezitter de Bethune.

De kleine Leopold heeft zijn moeder nooit gekend. Amper 17 maanden na de geboorte overleed Ursula Slosse-Vandaele. De jongen werd door de inwonende meid, **Julie Vanneste** (1819-1908) opgevoed. Zelf schreef de latere priester Slosse over haar: "Julie Vanneste bracht mij op, en haar volk aanzag ik als mijn volk". Zijn leven lang had Leopold Slosse een eerder wankelbare gezondheid. Maaglijder zijnde, werd hij gedwongen er een sobere levensstijl op na te houden. Na de lagere school doorliep hij zijn Grieks-Latijnse humaniora van 1856-1862 aan het Kortrijkse Sint-Aloysiusinstituut, in de 'volksmond' het Institut Saint-Louis genoemd. Een uitbinker kunnen we hem niet bepaald noemen. Met uitzondering van het vak geschiedenis was hij een eerder middelmatige scholier. Van jongsaf zat het verzamelen hem echter in het bloed. Onder de vakanties bestond zijn meest geliefde vrijetijdsbesteding erin om in Zuid-West-Vlaanderen lange wandeltochten te ondernemen. Pleisterplaatsen waren steevast kerken en kerkhoven. IJverig noteerde hij de teksten die op de graven vermeld stonden. Deze interesse voor het verleden werd door zijn vader sterk aangemoedigd. Deze vertelde zijn zoon na de werkuren honderduit over het verleden van de streek.

Na een jaar filosofie aan het Klein Seminarie van Roeselare, trok hij in 1863 naar het Brugse Groot Seminarie aan de Potterierei. Over zijn priesterstudie zijn we eerder karig geïnformeerd. Wel sloot hij er vriendschap met kanunnik G. F. Tanghe. Na diens overlijden erfde Slosse zijn bibliotheek met talrijke heemkundige studies.

Op 15 juni 1867 ontving hij in de Sint-Salvatorskathedraal van Brugge uit de handen van Mgr. P.P. Lefevere de priesterwijding. Twee dagen later deed Leopold Slosse zijn eerste mis in de kapel van het Groot Seminarie, en op 3 september volgde zijn eremis in Marke. Kanunnik Tanghe sprak er het gelegenheidssermoen.

De eerste opdrachten van priester Slosse waren van pedagogische aard. Van 30 maart tot 18 juni 1867 was hij leraar en hulpbewaker in het Sint-Aloysiusinstituut van Kortrijk, waarna hij als leraar overgeplaatst werd naar het Sint-Aloysiusgesticht van Diksmuide. Hij vertoefde in het polderstadje tot 9 oktober 1868. Na 18 maanden onderwijsfuncties bekleed te hebben, achtte zijn geestelijke overheid de tijd rijp om priester-leraar Slosse een parochiale taak toe te vertrouwen.

Kapelaan in Sint-Kruis

Op 9 oktober 1868 ontving de 26-jarige priester Slosse zijn benoeming tot kapelaan van de Sint-Kruis parochie in Brugge. Van meetaf aan wijdde hij zich ten volle aan zijn taak van parochieherder. Eenieder kon bij hem terecht met zijn zorgen en dagelijkse problemen. Zijn priesterfunctie kwam bij hem steeds op de eerste plaats. En dit niettegenstaande zijn uitgebreid heemkundig en historisch werk waaraan hij dagelijks een aantal uren besteedde. Met de 'grote' politiek hield hij zich in tegenstelling met bijvoorbeeld Gezelle niet bezig.

In Brugge bouwde hij zijn vriendschap met kanunnik Tanghe verder uit. Ook sloot hij er een levenslange vriendschap met priester-dichter Guido Gezelle, toen kapelaan op Sint-Walburga. Als kapelaan beschikte hij over een inwonende dienstmeid. Sidonie van Thuyne, afkomstig uit Diksmuide, woonde vanaf 2 november 1868 bij hem in. Zij zou bij hem blijven tot het einde.

Kapelaan in Izegem

Na vier jaar Brugge volgde op 9 maart 1872 zijn benoeming tot kapelaan van de Sint-Tilloparochie in Izegem. Het Mandelstadje met heel wat borstel- en schoenfabrieken telde op het einde van de 19 de eeuw een goede 10.000 inwoners .

Leopold Slosse was er ook bestuurder van de Congregatie der Jongelingen en van de zondagsschool voor jongens. Vooral de congregatie kende onder zijn leiding een grote bloei en uitbreiding. Ze was meer dan alleen maar een godsdienstig genootschap. Veeleer was het een toonaangevende maatschappij in het sociaal-culturele leven van Izegem. De fanfare van de congregatie kende onder zijn bestuur een tweede leven.

Kapelaan Slosse richtte in 1876 een spaarkas op en stichtte in 1882 een schoenmakersgilde. Hij bezorgde het stadje een relikwie van zijn patroonheilige Sint-Tillo. Tevens vernieuwde hij de plaatselijke processie.

Een gemakkelijk man was Leopold Slosse echter niet. Hij was zeer behoudsgezind en autoritair ingesteld, en kante zich tegen iedere technische innovatie. Tegenspraak dulde hij helemaal niet. Zo was hij er een fervent tegenstander van dat meisjes en vrouwen zich op een fiets verplaatsten. Hij weet het toenemend aantal doodgeborenen aan het gebruik van dit vervoermiddel. Eens ging hij vanaf de preekstoel zo heftig te keer tegen Petrus Vuylsteke omdat hij voor zijn dochters een fiets gekocht had, dat dit als gevolg had dat Vuylsteke aan de basis lag van het socialisme in Izegem. Treffend schreef het katholieke weekblad *Ons Iseghem* hierover: "Hij [L. Slosse] kon bijzonderlijk wel omgaan met de jongelingen, maar had nooit geen gemeens met de jonge dochters waar hij bijzonderlijk schuw van was. Hij kon met de jongelingen goed omgaan zolang deze zijn gedacht uitvoerden, zich schikten naar zijnen wil en deden wat hij vroeg. (...) Iseghem heeft veel lastige personen gekend, veel dwingelanden hebben hier verbleven, maar nooit iemand gelijk Sloske. Het was een man zooals er in den tijd veel oude pastoors waren. Wat hij wilde was wet, aan zijnen wil, aan zijne begoesten mocht niemand wederstaan, niemand tegenwerken, of hij deed tegen deze persoon alles wat hij kon, alles wat in zijne macht was. Ieder persoon moest zich aan zijnen wil volkomen onderwerpen, al komen doen wat hem aanstond, wat hij begeerde, zooniet was die man volkomen gebroken. Wie zich niet blindelings aan zijne eischen onderwierp was een verloren man". Psychologisch kunnen we zijn anti-vrouwelijke ingesteldheid enigszins verklaren door het ontbreken van de moederfiguur in zijn leven.

Niettegenstaande zijn autoritair optreden, werd hij nog geruime tijd na zijn vertrek om zijn kundige leiding gelauwerd.

Pastoor in Kooigem

Na net geen twintig jaar kapelaanschap in Izegem, werd Leopold Slosse op woensdag, 22 april 1891 op feestelijke wijze als pastoor in Kooigem, gelegen ten zuiden van Kortrijk, binnen gehaald. Zijn getuigen waren de EEHH Van Severen en Verstraete.

Het dorp Kooigem telde rond de eeuwwisseling zo'n 800 inwoners. Veel parochiaal werk had hij er niet om handen. Hij zorgde er wel voor dat zijn kerk voorzien werd van een nieuwe klok, die op 23 juli 1895 ingewijd werd door de deken van Avelgem. Na zijn vertrek schonk pastoor Slosse nog enkele neogotische brandvensters aan de kerk. De neo-gotiek genoot zijn warme belangstelling. Tevens was hij verzamelaar van antieke meubels. Hij schrok er zelfs niet voor terug om bij zijn parochianen meubels voor zijn pastorie te gaan opeisen.

Des te meer tijd kon Slosse in het rustige Kooigem aan zijn verzamelwoede besteden. Daar begon hij op grote schaal met zijn verzameling bidprentjes. Aan de basis hiervan ligt een verzameling albums (55 in totaal) met bidprentjes uit de periode 1805 tot 1871, die hij van Maria Debbaudt in 1893 ten geschenke kreeg.

Pastoor in Rumbeke

Na amper vijf jaar pastoor in Kooigem geweest te zijn, kreeg Leopold Slosse een benoeming als pastoor in Rumbeke bij Roeselare. Hier zou hij 24 jaar, tot aan zijn overlijden, blijven. In 1910 telde de uitgestrekte gemeente zo'n 6.000 inwoners. Rond de eeuwwisseling was een belangrijk deel van de actieve bevolking in de landbouwsector bedrijvig. Een andere, niet onaanzienlijke groep, pendelde dagelijks naar Roeselare.

Ook in Rumbeke hield Slosse zich ten volle met het kerkbeleid bezig. Zo ijverde hij voor het herstel van de Sint-Petrus en Pauluskerk, die bij zijn aankomst slechts half afgewerkt en grondig verwaarloosd was. Hij liet een neogotische torennaald plaatsen, die op 5 november 1900 bekroond werd met de plaatsing van een torenhaan. Verder liet hij de oude romaanse boogvensters restaureren, en zorgde hij ervoor dat het kerkinterieur opgeknapt en vernieuwd werd. In de sacristie legde hij een heus parochiearchief aan. Ook kwam er een bibliotheek waarvoor hij o.a. een 17de eeuws missaal kocht. Het was voor pastoor Slosse dan ook een zware slag toen de kerk in 1918, aan de vooravond van de bevrijding, door de Duitsers opgeblazen werd. Rumbeke zelf werd door de vijandelijkheden zwaar geteisterd. Een groot deel van de bevolking (waaronder Slosse) was geëvacueerd geworden. Onmiddellijk na de wapenstilstand en zijn terugkeer ontwierp pastoor Slosse plannen voor de bouw van een nieuwe kerk. De verwezenlijking ervan zou hij echter niet meer mogen aanschouwen.

Leopold Slosse overleed op 31 maart 1920 in Rumbeke. Hij was 78 jaar geworden. Onder massale belangstelling vond op maandag, 5 april in de veel te kleine noodkerk de uitvaartmis plaats.

In zijn In memoriam schreef de Rumbeekse heemkundige Jozef Delbaere: "Hij was een eigenaardig man: wonder begaafd naar geest en herte: zijn hoofd was een waar woordenboek geworden waar duizenden en duizenden familienamen bekend en aangetekend stonden met al hunne wetenswaardigheden en eigene aangelegenheden (...) elkendeen kwam hem raadplegen, zijn rijke welgevulde boekenkas was hem eene bronne van veelzijdige ontwikkeling: en dit was met hem zoo ééns geworden, zoo vergroeid, dat alles wat hij mededeelde eigenaardig was en persoonlijk; 't was iets van Sloske's".

Verzamelaar en betekenis

De publicaties van priester Leopold Slosse vallen eerder mager uit. Veeleer verstreekte hij gegevens aan collega's en andere gegadigden dan dat hij zelf de pen ter hand nam. De enkele publicaties die onder zijn naam (zie bibliografie) het licht zagen, verschenen dan nog op een heel beperkte oplage. Zijn belangrijkste werk namelijk, Rond Kortryk of Schetsen over de prochien van het oud bisdom van Doornyk liggende in de voormalige dekenijen van Helkyn, Kortryk en Wervick kreeg een

oplage van amper veertien exemplaren: een geschiedenis van 61 alfabetisch gerangschikte gemeenten. Weliswaar verschenen van de verscheidene deelgemeenten afzonderlijke overdrukken, maar ook deze haalden een oplage van minder dan tien exemplaren. Zijn aandacht ging vooral uit naar biografische en kerkelijke gegevens.

Recensent Etienne Sabbe schreef over het geschiedkundig werk van Slosse: “Het groote werk van pastor Slosse schittert niet door een hooge wetenschappelijke synthese maar door zijn overvloed van plaatselijke wetenswaardigheden; het mag doorgaan als een der grootste verzamelingen op het stuk van Vlaanderens lokale geschiedenis”.

De grote verdienste van pastoor Slosse voor de heemkunde ligt vervat in zijn verzamelingen. Als een bezetene verzamelde hij decennia lang alle mogelijke gegevens in verband met West-Vlaanderen. Niets was voor hem te gek om er een collectie over aan te leggen. Hieronder zullen we nog uitgebreid ingaan op de diverse verzamelingen. We sommen hier slechts de deelgebieden op die Slosses interesse wegdroegen. Eerst en vooral is er zijn uitgebreide verzameling bidprentjes. Er waren er meer dan één miljoen. Het grootste deel ervan bevindt zich in thans nog in de Kortrijkse stadsbibliotheek. Een verzameling bidprentjes van Westvlaamse priesters werd aan het bisschoppelijk archief van Brugge geschonken. Bij testament maakte hij een collectie bidprentjes van niet-Westvlaamse priesters over aan de universiteitsbibliotheek van Leuven. Door de brand en de vernieling van het gebouw in mei 1940 ging deze verzameling echter verloren. Ondanks het feit dat Slosse honderden kleine notities over bidprentjes schreef, heeft hij er nooit een beschouwend werk over geschreven.

Verder vermelden we zijn reeksen over West-Vlaanderen, Izegem, de Biographies Flandre Occidentale, de Biographies Diverses, In memoriam, Rond Kortryk en het Memoriale Rumbecanum met heel wat persoonlijke opmerkingen van pastoor Slosse. Al deze reeksen bestaan uit tientallen plak- en knipselboeken. Voor de hedendaagse heemkundige bevatten ze een goudmijn aan gegevens. Niet voor niets luidde de lijfspreuk van Leopold Slosse “Ne pereant” of “Opdat zij niet verloren zouden gaan.”

Terecht schreef zijn confrater Allossery dat Slosse “een onzer sterkste verzamelaars op het stuk van Vlaanderens geschiedenis, een geschiedkundige zonder weerga, een onzer beste liefhebbers van Vlaanderens verleden, zo op geschiedkundig als kunstterrein” was.

Oprichter borstelfabriek “Le Coq Hardy” te Izegem Van Frederic Florentin Bourez

Geb.: omstreeks 1831

Ber.: oprichter van de borstelfabriek “Le Coq Hardy” in 1897

“Le Coq Hardy” is een van de vele borstelfabrieken in Izegem.

Frederic Florentin Bourez pr Joseph Auguste Bourez x Valentine Eulalie Emilie Vandeghinste fa Charles August Vandeginste fs Maria Constantia Brabant fa Catharina Josepha Herbau fa Bartholomy fs Maria Catharina Vanneste sr Ludovicus pr Amandus Leonardus pr Petrus Josephus pr Charles Louis pr Eduard Leo x Augusta Pauline Leenaert, zuster van mijn grootvader